

THOREGON

63

PERRY RHODAN

1862

Susan Schwartzová

HERREACHOVÉ VYRAZEJÍ

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

*14. červenec 1289 NGL Druhá strana,
o den později*

Všechno v pořádku?" zeptala se Dao-Lin. H'ay ustaraně Mylese Kantora a zkoumavě na něj pohledla. Podepřela ztěžka oddechujícího vědce, aniž při tom spouštěla oči z okolí. Napínala svaly a byla připravena uprchnout, jakmile se objeví sebemenší známka nebezpečí. Jemně Kartaninanciny

smysly zaznamenávaly jakoukoli drobnou, zdánlivě nedůležitou změnu a pomáhala jim v tom zatím funkční zařízení zabudovaná v jejím ochranném obleku.

„Už to docela ujde," zachrčel Kantor. „Díky, Dao-Lin. Nejsem zvyklý na podobná dobrodružství..."

Kartaninanka odhalila silné bělostné zuby a zašklebila se. „Jeden nikdy není dost starý, co?" prohlásila.

„S tím bych v téhle chvíli ani nesouhlasil," zabručel Myles. „Jak se ale také krásně říká: Za pár let se tomu budeme určitě chechtat..."

„Pokud se budeme všichni nacházet ve stejném světě na druhé straně," odpověděla pohotově Dao-Lin-H'ay.

Uvěznění v pasti jako krysy, pomyslel si odevzdaně Atlan. Neměl chuť podílet se na šibeničním vtípkování svých druhů. Cítil se vyčerpaný a měl na sebe nebetyčný vztek.

V posledních hodinách a dnech neměli chvilku klidu. Neustále měnili stanoviště a hledali bezpečné místo. Physandové a roboti jim byli ustavičně v patách a bez milosti je honili sem a tam.

Dao-Lin-H'ay se opět zvedla a bedlivě obhlížela z ukrytu okolí. „Myslím, že jsem tamhle něco zaslechla..."

„Ne, už zase?" zavrčel Myles Kantor. „Mám toto po krk."

„Vážně," namítla Kartaniňanka. „Něco se děje. Raději bychom se měli poohlédnout H jinde." t

„Vždyť jsme tu jen pár minut!" zaprotestoval vědec.

„Šetři si dech. Tohle stejně bylo nouzové řešení. V žádném případě tu nemůžeme zůstat. Mají nás tu jako na dlani. Nuže vzhůru, přátelé! Musíme si najít jinou skrýš. Tady se mi nelíbí."

Atlan neodporoval, a tak se vzdal i Kantor. Tři nositelé buněčných aktivátorů opustili skulinu v síti potrubí a vyletěli do stříbrného moře. Tam byli jak takz chránění vůči zaměření a nemohla je přímo lokalizovat ani sama Goedda.

Jenže tato děsivá mentální moc věděla přesně, že tam jsou; cítila dokonale cizí těleso ve svém líhňovém vesmíru. Byli pro ni odporní škůdci, jež je třeba co nejdřív zlikvidovat. Proto také v poslední vteřině, když si tři vetřelci už už mysleli, že jsou v bezpečí, zarazila odlet všech sdružených pohonných jednotek z vesmíru. Krátce nato byli odhaleni. Zatím ještě úspěšně unikali zajetí, ale jak dlouho?

Dao-Lin-H'ay letěla stále tak, aby měla

v dohledu obludnou stavbu, v níž Goedda žila.

„Myslím, že Dao-Lin je nějak moc nervózní," signalizoval Myles Kantor Arkonidanovi pomocí pikosynu, zatímco letěli za Kartaniňankou. Vzápětí se na průzoru při-; by objevil další pohyblivý text: „Honí nás z jedné skrýše do druhé, ale tím nás vysiluje ještě víc. Dřív nebo později už nebudeme moct, a co potom?"

„Důvěřuji jejím instinktům," odpověděl stejným způsobem Atlan. „Ví přesně, co dělá. A má nad námi navrch, třebaže; jsou její paramentální schopnosti pouze zbytkové. Když dojde k názoru, že nějaké místo není dost bezpečné, pak musí-, mé hledat nové. Máme snad na vybranou?" i

„Nemáme," vysvětlil na průzoru přílby Myles Kantor a povzdchl si.

^^^

SERUNY ještě jak takz fungovaly. Během prvního zátřpytu vypadly všechny elektronické systémy včetně pikosynů a byla vymazána většina programů. Bylo třeba znovu nastavit řízení SERUNU ručně a občas docházelo k nežádoucím výpadkům.

Tři nositelé buněčných aktivátorů byli nejednou málem sestřeleni, protože nedokázali patřičně rychle aktivovat ochranné štíty. Pokaždé unikli smrti jen o vlasek -pomáhalo jim štěstí, ale také nemálo zkušeností.

Dao-Lin-H'ay náhle prudce zatočila a urychleně zamířila k tmavé šachtě zející uprostřed spleti trubic a hadic. V tomto bludišti, a to i na okrajích, byly zabudovány kovové buňky s technickými zařízeními. Tyto buňky byly současně s tím, jak byly umístěny blíž ke Goeddinu centru a sídlu zvaném Kardia, obsazeny zejména Physan-

dy, jejichž úkolem bylo nepřetržitě přivádět Goeddě potravu.

Existoval nespočet možností jak proniknout od okraje ke středu, ale to tři Nesmrtelné ani ve snu nenapadlo. Připadalo jim šílené strkat znovu hlavy do lví tlamy. Nemohli napadnout mocnou bytost přímo a vážně jí tak uškodit. Kdyby toho byli schopni, byli by to dávno udělali.

Nyní museli myslet především na sebe. Poměrně jistí si mohli být pouze poblíž stříbrného mlžného moře, odkud mohli současně pozorovat dění. Možná Goedda opět nařídí odlet pohonných jednotek, aby ji bylo možno zásobovat větším množstvím potravy...

„Tamhle se blíží Physand v doprovodu robotů,“ hlásil znepokojeně Myles Kantor. Stačil tak tak rozeznat jejich obrysy v mlze, než zaletěl za roh stavby. SERUN nebyl v těchto případech příliš spolehlivý; normálně by musel, už dávno spustit poplach.

„Objeví nás?“

„Myslím, že ne. Nezaznamenal jsem žádné zrychlení.“

„Zato my bychom měli urychleně odprejsknout!“

Oba Nesmrtelní následovali maximální rychlostí Kartaniňanku, která už dosáhla k ústí duté šachty a chtěla se ještě porozhlédnout po okolí.

„Na to nemáme čas,“ zasyčel Atlan a prolétl kolem ní do chodby.

Zdálo se, že zakrátko nebude důležité, zda si počínají opatrně, nebo ne. Kruh jejich pronásledovatelů se neustále zužoval a dřív nebo později nebudou mít kam uhnout -ledaže se vy dají přímo do srdce záhadné síly zvané Matka všech válečníků.

Šachta byla prázdná. Zanedlouho se museli plazit těsně u podlahy, aby se dostali dál. Kolem nich proudila hadicemi a trubicemi o různých průměrech okrová kom

paktní strava. Všude byl nepříjemný ran-dál a hadice a trubky se lehce třásly.

Dao-Lin-H'ay nahmatala konečně nějakou dutinu a zalezla si do ní - byla to komůrka, kam se tak tak vešli všichni tři. Nebylo jednoduché se do ní vtěsnat, ale nakonec se jim to podařilo. Leželi naprosto tiše a naslouchali. Když se nic nedělo, postupně se uklidňovali.

Myles Kantor se unaveně usmál na Kartaniňanku a řekl: „Vypadá to, jako by se nám zase jednou povedlo uniknout nejhoršímu. Díky tobě.“

„I já doufám, že ano,“ odpověděla Dao-Lin-H'ay a kočičí obličej měla celý propadlý.

„Momentálně nic necítím, možná ale taky jsem jenom příliš utahaná.“

„Vy dva si odpočiňte a alespoň hodinku se prospěte,“ navrhl Kartaniňance a vědci Atlan.

„Já budu hlídat. Myslím si, že jsme konečně našli poměrně bezpečné místo. Takže si s tím už nelamte hlavu.“

„Kdo si láme hlavu?“ odsekl Kantor a vydatně si zív. „Zakrátko bude beztak po všem...“ Zavřel oči a vmžiku spal. Kartaniňanka pohlédla tázavě na Arkonidana, a když chláholivě pokývl hlavou, uvelebila se pohodlněji a zakrátko také klidně, pravidelně oddechovala.

Atlan věděl, že i on dřív nebo později usne, ale ještě chtěl zůstat chvilku vzhůru. O budoucnosti si nedělal žádné iluze.

Časovaná bomba už tikala...

2. Trokan, dva týdny předtím

S tmou přišly i stíny. Zpočátku se neodvažovaly postupovat příliš daleko, když však nenarazily na žádný odpor, rychle se osmělily. Jejich obrysy byly vyšší a širší, avšak velmi nejasné a čím dál rozplizlejší.

Nenaháněly vlastně příliš velkou hrůzu, ale Tarad Sul už dávno neovládal své pocity. Viděl mezitím tolik věcí, že přesně věděl, jak velmi umí klamat vnější zdání.

S nikým o tom nemluvil, protože ani neměl ponětí, co by mu měl říkat. Příšery už na Trokanu dávno nebyly. Od té doby, co se pravidelně střídalo světlo s tmou, co po dni přicházela noc, se toho ovšem hodně změnilo. Co když se zatím vyvinula nová zvířata?

Ale ne, tyhle stíny, to nejsou žádná zvířata. Tarad Sul věděl dobře, že by si to jen zjednodušoval, kdyby takto uvažoval. Jenže se snažily zmocnit jeho ducha a to nesměl připustit.

Jedna část mysli mu říkala, aby si o tom s někým neprodleně promluvil, nejlépe s nějakým zvěstovatelem. Konec konců se tohle nebezpečí netýkalo pouze jeho samotného, nýbrž všech Herreachů. Druhá část ho však před tímto krokem důrazně varovala. Mohl by ho vyloučit z modliteb, a to by ho připravilo o celý smysl života.

Co mu vlastně zbylo z jeho dřívějšího života? Tarad Sul byl původně rolník. Víra v něm byla hluboce zakotvena už od útlého dětství, ale jeho duchovní síla nestačila na to, aby byl přijat mezi cleny. Nikdy by nemohl vést modlitbu. Vášnivě rád se jí ale účastnil a nechal se dovést k úžasným výkonům.

Když se k Taradu Sulovi donesla sláva Presto Go, okamžitě se za ní vydal. Nebyl s to úplně pochopit, jaká nebezpečnost hrozí Herreachům a to nejen jim, ale také podivným cizincům s *létajícími stroji*. Jeho prostá mysl se takovými záležitostmi nezabývala, staral se vždy jen o úrodu a oddával se modlitbám.

Uvědomoval si ale jedno - že je ho zapotřebí. A bylo mu ihned jasné, že má nyní obrovskou šanci něčeho modlitebním transem také *dosáhnout*.

Nebyl jediný, kdo následoval toto volání. Ze všech koutů země se sem do Moondu hrnuli Herreachové, smýšlející stejně jako on. A nebylo při tom důležité, k jaké odnoži víry patřili. Zdalo se, že byly jakž takž překlenuj hluboké propasti mezi Svobodně dýchajícími, Novými realisty a Kummerogovými učedníky. Herreachové se nezdržovali minulými spory, nýbrž upírali všechnu svou pozornost přítomnému dem.

Tarad Sul prožil šok, když našel v troskách milionové město, o němž mu toho cle-rové tolik vyprávěli. Jeho sen se rozplynul, legenda se zborčila. Tím se však nesměl nechat odradit. Nešlo o otřesenou víru, nýbrž o budoucnost, na níž se měl spolupodílet.

Tarad Sul se modlil horoucněji než kdy předtím. Cítil, že v něm dřímají velké, skryté síly, jež mohou probudit pouze Presto Go a Caljono Yai, vedoucí modlitební trans. Byl soustředěný neochvějně a v každé chvíli. Věděl přesně, že v neposlední řadě i on se bude podílet na vytvoření něčeho velkého - a spolu s ním dalších deset tisíc Herreachů. Nechával se vést a vydával ze sebe to nejlepší.

Když začaly všechny ty hrůzy, Tarad Sul pocítil neslýchaný strach, ale neutekl. Zděšen přihlížel, jak Gumbuda zabíjí jeho soukmenovce, a posléze byl i svědkem toho, jak do sebe vsál další Herreachy vše pohlcující záblesk ze strukturální trhliny.

Nikdy se však neobával, že by ho mohl stihnout podobný osud- Na to byl příliš silný a jeho vytržení příliš intenzivní. Pochopil ovšem rovněž, že se s ním udala nějaká proměna. Byl nyní schopen vidět víc než ostatní a vnímal přesně, že nebezpečí nehrozí pouze od *okna*, nýbrž," ze se už zjevilo v jeho světě.

Proto si zpočátku namlouval, že ony stíny jsou pouze nějaká zvířata. Věděl, že je jediný, kdo je schopen je vidět. Jak by tedy

mohl někomu vysvětlit, jaké jim hrozí nebezpečí? Ostatní jeho soukmenovci by ho měli patrně za příliš vystrašeného nebo bláznivého a možná by ho dokonce i vyloučili z modlitebního kruhu. To by ale znamenalo jeho konec, neboť žil už jen pro trans a naplnění.

Třebaže se nechtěl stát členem, měl v sobě nadání a sílu, potřebné k vedení modliteb. A to bylo velmi důležité, protože každý vedoucí modlitby konečkonců potřeboval podporu ostatních.

<> /*. ^

Tarad Sul mohl zahnat stíny pouze tehdy, když se dál účastnil modlitebních shromáždění. Přitom ale zjistil, že stíny jsou čím dál troufalejší. Možná to způsoboval děs, který nedokázal plně potlačit.

V poslední době se stala spousta hrůzných věcí a musel je nejprve strávit. Tolik násilí a dokonce vraždění, páchaného záhadnými stvořeními! Navíc se Herreachů zmocňovala cizí síla a prostoje hubila, jako když někdo sfoukne svíčku...

Co měl Tarad dělat? Jak měl čelit stínům? Myslel si, že nejlépe udělá, bude-li se tvářit, jako kdyby neexistovaly. Tak snadno se ale nenechaly zaplašit, byly velmi *skutečné*, a Čím déle zůstával pasivní, tím víc ztrácely na ostychu.

Jak ale bojovat proti stínům; nehmotným, netělesným bytostem vynořujícím se zničehonic ze tmy? Pokusil se použít hodně světla, ale to je nezadrželo. Naopak, byly ještě zjevnější; jejich mlhavá podoba jako by se potáhla tenkou mléčnou pokožkou a byla hodně odpudivá.

Strach dostal Tarad Sul tehdy, když začal být tyto formy stále zjevnější a stabilnější. Ze by potřebovaly i jeho sílu? Ze by ho stihl stejný osud jako mnoho jiných Herreachů?

Tarad Sul se už několikrát časně ráno vydal za CaljonoYai, aby si s ní promluvil, ale pokaždé ztratil odvahu. Stále Ještě nevěděl, co by měl vlastně vykládat proslulé připomínatelce; přitom patrně ona byla jediná, které by se mohl svěřit.

Mohl ji oslovit snadno, protože se mezitím vypracoval mezi hrstku vyvolených, z nichž každý dostal přidělenou komůrku přímo v Modlitebně. Jeden der mu to zdůvodnil takto; „Pomáháš modlitebnímu kruhu dělat nemalé pokroky a proto bys měl být stále nablízku vedoucím.“

Jeho nadání tedy vyšlo najevo a také bylo přijato s patřičným vděkem; proto se zbavil strachu, že bude vyloučen z modlitebního kruhu a přestával se i bát večera. Zatím mu stíny neublížily. Pozorovaly ho, jako by ho chtěly poznat blíž, jako by chtěly vědět, Co je zač.

Ale proč? Jaké mají úmysly? Jsou to poslové oné zlé neznámé síly, kterou chtěl potřit cizinec jménem Atlan? *Proč ale sledují zrovna mě, zcela bezvýznamného Ta-rada Sula?* pomyslel si Herreach. Nebo snad už delší dobu navštěvují jiné mé sou-kmenovce, kteří tak jako já tráví noci pochybami a obavami a nevědí, jak to sdělit ostatním? Zatím jsem nezjistil, že by nás stíny bezprostředně ovlivňovaly. Žádný Herreach se nechová nezvykle nebo nepřípadně. Co ode mě tedy chtějí? Nejsem přece žádný významný tvor, i když jsem osvícen transem. Nerozhoduji ale ani o formách zjevení...

A pak se jedné noci ze stínů vylouply oči. Znovu se k němu blížily, tři velké přízraky, na okraji rozplizlé, bez zjevných údů, prostě obrovské černé, šedými skvrnami protkané masy. A dostaly se k němu tak blízko, že by se jich téměř mohl dotknout, kdyby napřáhl ruce.

Tarad Sul pozvedl **odmítavě** paže a **posunul se na lůžku až ke zdi. Nemluvil, ne-**

bot' neměl ponětí, zda tyhle bytosti mají vůbec sluch. Oči však měly všude - nahoře, dole a po stranách se začaly otevírat obrovské, žluto-růžově mramorované oči osvětlující jeho celou zvláštní září.

Možná si někdo všimne tohoto světla zvenčí a přijde mi nápomoc, napadlo Tarada Sula.

Všude ale bylo ticho. Denní modlení vyčerpávalo Herreachy natolik, že v noci spali spánkem spravedlivých. Tím se také u nich urychlil přechod od původních spánkových období a nikomu to ani nepřišlo.

Stíny se blížily k Taradu Sulovi čím dál víc. Nyní rozeznával i menší otvory. Byly docela bílé a vypadaly, jako by v nich nebyly než zuby. Podobně jako tomu bylo u Terranců...

Herreach strnul hrůzou. Tahle událost zcela přesahovala jeho chápání a vše, co dosud zažil. Nevěděl, jak se zachovat. Když se pokusí u útěk, možná ho stíny bleskurychle dohoní a roztrhají na kousky zubatý n|> i škvírami...

Chtěl zavolat o pomoc, ale nevypravil ze ztuhlých úst ani hlásku. Mohl by stíny zaplašit, popřít jejich existenci a uvést se do transu. Možná by se rozplynuly samy od sebe, kdyby byl skutečně nepřítomen duchem a nevnímal je.

Vzápětí ho napadlo jiné řešení. Co bylo zatím jeho úkolem od chvíle, kdy přišel do Moondy?

Trokan ohrožovala cizí, hned na první pohled velmi zlá moc. Kummerog už nebyl, aby ochránil Herreachy. Jejich bůh opravdu neexistoval, jinak by přece už musel dávno zasáhnout.

Tarad Sul viděl, co se stalo s Herreachy, kteří byli příliš slabí nebo neměli dostatek odvahy. Cítil, že je jim nadřazen, a byl si tím jistý i nyní. Tak čeho se vlastně bojí?

Odhodlaně zaútočil.

„Caljono Yai, já už vůbec nic nechápu.“ Mladý Tandar Sel byl ve skromně zařízené připomínatelčině cele sám, bez mluvčího Nových realistů.

Ty bylo nezvyklé, normálně Tandar Sel prakticky nikam nechodil bez Věje Ikora-da. Podle lidských měřítek se o obou dalo říct, že byli dobrými přáteli. Pro Herreachy to byla nová zkušenost. Sympatie k sobě dosud cítili výlučně dva partneři, kteří se chtěli spářit v rozplozovacím období. Jinak mezi Herreachy vládla jakási účelová spolupráce. Jenže od chvíle, kdy se zhroutilo temporální pole a „otevřel se vesmír“, se přihodilo tolik neobvyklých věcí, že všichni nyní považovali četné změny za běžné.

Herreachové se od přírody vyznačovali stoickou myslí a téměř všechno přijímali s určitým fatalismem. Předchozí události je ale svým způsobem poznamenaly. Bylipodráždění; nevěděli, kam patří. Jejich slovní zásoba se obohatila o mnoho termínů z interkosma, aby mohli lépe chápat a vyjadřovat nastalé změny.

CaljonoYai příliš dobře tušila, co se odehrává v Tandar Selovi. Její vlastní pohled na svět se konec konců také zcela zhroutil. Zničehonic byla vytržena z bezpečí deru a oddaného výkonu víry.

Noví realisté se dokázali přizpůsobit rychleji; byli první, kteří začali věřit ve změny, zajímali se o svět, chtěli vyzkoumat souvislosti života a vývoje svého národa. Jako první také založili jakési společenství, v němž každý sice měl úkol podle svého přesvědčení, ale všichni si navíc vyměňovali myšlenky a názory.

„Někdy je toho prostě příliš, chápeš?“ pokračoval Tandar Sel.

„Ale právě vy. Noví realisté, byste se s tím měli snáz vyrovnat,“ namítla Caljono Yai. „Chtěli jste se přece učit od počátku. Podí-

vej se na mě. Sele! Já jsem navíc ještě přišla o svou víru."

Mladá připomínatelka se pevně přidržovala víry, že bůh Kummerog je stále zajat v Hřibu. Avšak jen do té doby, než Nadja a Milá Vandemarovy ujistily Herreachy, že jejich svatyně je prázdná- a ona jim musela uvěřit.

„Já ale mám dojem, že ty se s tím vyrovnáváš velmi dobře," poznamenal Tandar Sel.

„Možná. Svým způsobem se takto rozptyluji. Třeba tak hledám svou víru."

CaljonoYai o tom nechtěla příliš přemýšlet. Ztracená víra a trápení se změnami světa byly naprosto podružné ve srovnání s hrozbou. To stále ještě odlišovalo nové realisty od ostatních Herreachů. I přes hrozné změny pořád ještě všechno zpochybňovali. Naštěstí ale nebyli zatvrzelí a byli schopni stanovit, co je prvořadé.

„Je to...," spustila připomínatelka a vzápětí se zděšeně zarazila, když zaslechl zvenčí hluk.

„Co se to tam děje?" vyhrkla.

Společně s Tandarem Selem proběhli chodbou k modlitebnímu prostranství. Bylo tam už několik kněží a snažili se odtrhnout dva do sebe zaklesnuté Herreachy.

„Co... co to tam vyvádějí?" vykřikl udiveně Tandar Sel.

„Nic už nechápou," odpověděla záhadně Caljono Yai. „Nikdo už nic nechápe." . Herreachové se rvali zcela netypickým způsobem a při tom vydávali bublavé skřeky. Chvějící se nosce měli mohutně nafouknuté. Kopali do sebe silnými chůdovitými nohama a bušili dlouhými pažemi. Podařilo se je od sebe oddělit až po hodné chvíli.

Teprve potom si ostatní uvědomili, že rváči měli po celou dobu zavřené oči. *Spali!*

Tandar Sel se obrátil na Caljono Yai a zděšeně se jí ptal: „Přestane to někdy? ' Nebo se to bude ještě zhoršovat?"

„Jak jsem řekla," odpověděla zvěstovatelka, „nikdo už nic nechápe."

^ ^ ^

Presto Go považovala incident za velmi vážný. Mezitím se rozednělo a CaljonoYai k ní zašla, poté co byli oba Herreachové dopraveni do nemocnice na pozorování.

„Ovlivňování tedy nepolevuje," prohlásila zachmuřená Nejvyšší zvěstovatelka.

„A takhle to půjde dál," bála se Caljono Yai. „Hrůzné sny neustávají. Ovlivňují nás zřejmě už natolik, že nutí mnohé vstát a vyvádět věci, kterých by se nikdy nedopustili v bdělém stavu. A co je nejvíc znepokojivé - ani se při tom neprobudí. Jsou v jakémsi transu. Jde ale o zcela jiné vytržení než to, které si přivozujeme při modlitbách."

„Už sis stačila promluvit s těmi dvěma výtržníky? Pokud ne, ráda bych..." .

„Hovořila jsem s jedním," přerušila Presto Go mladá připomínatelka. „Jmenuje se Tarad Sul a je starší, než byla Ragín Dá."

„Byla?"

„Ano, bohužel. Zemřela, aniž přišla k sobě. Dovezli jsme ji do nemocnice a zanedlouho se jí zastavilo srdce. Neměla ale žádné závažné zranění, možná pár modřin utržených ve rvačce s Taradem Sulem. Na ty ale rozhodně nemohla umřít."

Nosec Nejvyšší zvěstovatelky zdvojnásobil objem. „*Ona zemřela?* opakovala nechápavě. „Prostě tak - *ve spánku?*"

„Byla mnohem mladší než já a velmi nadaná ve víře. Ani já, ani ostatní si nedovedeme vysvětlit, proč zemřela. Jasně do celé záležitosti nevnese ani výpověď Tarada Sula."

Vzápětí mladá kněžka sdělila Presto Go, že postarší Herreach měl hrůzný sen a přečkal bez větší úhony rvačku, kterou ani nevnímal. Velmi ho prý ale udivilo, když se

dozvěděl, že při ní spal. Jeho líčení zlého snu a zápasu s obludnými stíny bylo natolik přesvědčivé, že málem zapochybovala i Caljono Yai - kdyby ovšem neviděla celou událost na vlastní oči. Žádné stíny neviděla, jen dva Herreachy, kteří do sebe zarputile bušili.

Co se zdálo Ragin Dá - o tom se dalo pouze spekulovat. Možná měla stejný sen jako Tarad Sul, možná úplně jiný.

„Tohle jsme tu ještě neměli," řekla Caljono Yai na závěr. „Jsem naprosto bezradná, Presto Go. Zdá se, že Tarad Sul ze všeho vyvázl bez zjevných poškození. Dokonce se cítí mnohem lépe, protože má dojem, že zvítězil nad stíny."

„Jeho sen skončil?"

„To je velmi nejisté. Myslím si, že přehání. Podle mě si od okamžiku svého útoku na nic konkrétního nepamatuje a vědomě .skládá dohromady jen střípky. Co podnikneme, aby se v budoucnu neopakovaly podobné incidenty, Presto Go?"

„To se ptáš ty mě? Já nevím, Yai. Čelíme novému nebezpečí - a to se ukrývá v nás^ samých. 'Vymykáme se sami sobě. Nevíme kam až to povede.'"

Caljono Yai si změřila zkoumavě starší Anežku a řekla váhavě: „Doufám, že se nemíníš vydat jinou cestou?"

i „Máš na mysli, že bych se vším přestala a znovu rozptýlila naše soukmenovce po • celé zemi? Je pravda, že jsem o tom uvažovala. Ale kam bychom se dostali? Můžeme se schovat a zavřít oči, ale kvůli tomu hrozba vůbec nezmizí. Kdyby vycházela jen z nás, navrhla bych, abychom se vrátili k dřívějšímu způsobu života. Ale takhle? Viděli jsme, že je něco na druhé straně, ať už je ta strana nebo rozměr kdekoliv. Po- ; zemšťané jsou Stejně skuteční jako jejich vzdálený svět a kosmické lodi. Hvězdy, které vidíme na nočním nebi, jsou také skutečné. Byly tam odjakživa, jen jsme je ne-

viděli - protože jsme se nacházeli v jakémisi dlouhém spánku a teprve nyní jsme z něj procitli..."

Presto Go se zarazila, svraštila nasec a pokračovala: „Yai, snažila jsem se zachovat starý způsob našeho života, dokud náš vývoj nebyl ničím ovlivňován. Jenže ta příšerná bytost, kterou jsme vycítili skrze strukturální trhlinu, je *tady*. Nemohu prostě na ni nemyslet. Viděla jsem umírat mnoho Herreachů a poznala jsem, že moc Po-' zemšťanů nesahá tak daleko, jak jsme si mysleli. Dva z nich jsou mrtví, ostatní v zajetí nebo na druhé straně." ;.

„Takže je to asi na nás, co?" zajímala se připomínatelka zmateně.

„Vypadá to tak," odpověděla Presto Go. „Můžeme očekávat ještě spoustu dalších proměn, Yai, a musíme se na ně připravit už nyní. Nemáme na vybranou. Musíme se přizpůsobit, jinak se z nás stanou opět náměsíčníci, kteří se už ovšem nedokážou vytrhnout ze snění zpátky do skutečnosti. A to by byl konec Herreachů." 1

Caljono Yai vycítila z hlasu Nejvyšší zvěstovatelky cosi jako hrůzu. Příhoda z minulé noci ji trápila víc, než dávala najevo. Znovu došlo ke změně, na kterou ne-t měla nejmenší vliv a která věštila pochybnou budoucnost. Presto Go však neměl'a pravdu - musejí čelit hrozbě. Dřív nebo později si cizí moc prorazí cestu k nim, a Caljono Yai si raději ani nechtěla představit, co by se mohlo stát potom.

3.

Trakán, jeden a pul týdne předtím

Hrůza z náhlého úmrtí Milý a Nadji Vandemarových rychle pominula. Herreachové vzali na vědomí, že sebejistí Pozemšťa-

Caljono Yai si občas vzpomněla na obě mladé ženy. Zanechaly po sobě mezeru, která se hned tak nezacelí. Bylo jí jasné, že Herreachové potřebují nejen technickou pomoc, ale také vědecké poznatky Galaktiků. Poté co došlo k změnám, probudilo se v nich něco, co už jim nedá pokoje. Jednoho dne se stoický klid promění v nudu, která s sebou možná přinese násilí a rozštěpí víru na další směry - tentokrát ale už se rozpory nedají překonat.

Totéž nebezpečí rozpoznala také Presto Go ve chvíli, kdy se objevily hrůzné sny.

Obě kněžky se o tom často bavily a Nejvyšší zvěstovatelka se při tom stále víc odchylovala od původního stanoviska. Považovala ale vývoj za příliš překotný, tvrdila, že její soukmenovci na něj ještě nejsou připraveni. Nebyli tak čilí a podnikaví jak Terranci; na druhé straně ale rychle chápali a pamatovali si, co se jednou naučili.

Dokonce i u sebe pozorovala Presto Go i první známky zvědavosti a vědyčtivosti. A její puzení začínalo být nutkavé... ^

Vědomosti a z nich plynoucí zkušenosti napomáhaly Herreachům vytvářet dimenzního okna a uvědomit si existenci hrozeb kosmického dosahu. A Nejvyšší zvěstovatelce II se navíc velmi zamlouvalo, že nadřazení 1. větřelci ze sousední planety jsou nyní odkázáni na pomoc Herreachů.

Ačkoli byli přesvědčeni, že se jim nemůže podařit stabilizace strukturální trhliny, Presto Go a její přívrženci se nevzdávali. I když Camelotové Allan, Myles Kantor a Daó-Lin-H'ay nepatřili k jejich národu, nebyla Herreachům zrovna milá představa, že jim odřízli zpáteční cestu ze sféry snů. Konec konců se vydali na nebezpečnou opravu, protože důvěřovali herreašským schopnostem, a nyní se nemohli vrátit zpátky jejich vinou. •

Především Caljono Yai se zasazovala o to, aby nenechávali ty tři zbytečně zemřít. Vlastně to bylo i v souladu s poslední vůlí paramentálními schopnostmi obdařených dvojčat.

Herreachové se sešli k modlitbě hned den po smrti Milý a Nadji Vandemarových a opět se pokusili otevřít okno. I přes nezdar, až na výjimky, žádný z nich neopustil modlitební kruh. Presto Go pyšně přehlédla ohromující zástup víc než deseti tisíc modlitebníků, než je začala vést k transu. Jako vždy i nyní snadno vytvořili obra Šimbau. Tomu se povedlo svými polohmotnými pažemi vyrobit strukturální trhlinu, jež měla zprvu podobu černého blesku, rychle se ale zvětšila v jakési okno. Herreachům se dokonce podařilo pomocí svého nadání překonat tmu a poprvé nahlédli paramentálně do cizího rozměru.

Bohužel neuspěli, když se pokusili bránu stabilizovat. Zakrátko se zbortila a všichni museli nejméně hodinu obnovovat síly, než mohla seance pokračovat.

„Měli bychom si zajistit dobrý výhled na druhou stranu," navrhla Caljono Yai Nejvyšší zvěstovatelce o přestávce. „Bránu sice nestabilizujeme, možná se nám ale povede najít Allana a ostatní. Pak počkáme, až nabere dost sil a v rozhodující chvíli se rychle přemístíme. Mohli bychom udržet okno otevřené několik minut."

„Souhlasím," přisvědčil Věj Ikorad. „Třeba na sebe budeme moci nějak upozornit."

„To by bylo hezké, ale pochybuji o tom," namítla Presto Go. „Nikdo z nás není schopen přeskočit na druhou stranu -jedině jako mrtvý. Myslím si ale, že pochopí náš záměr, když si všimnou brány, a počkají si, až ji otevřeme znovu."

„Třeba se dozvíme také něco víc o cizí moci," dodal Tandar Sel. „I když my sami nemůžeme udělat nic, možná naše informace poslouží Horném G. Adamsovi. Prosil t

CaljonoYai, aby se mu ohlásila, jakmile se dozvíme něco nového."

„Tak dobrá," řekl Presto Go.

„Ještě jednu otázku: Objevili se další ná-měsíčníci?" ještě se ozval Věj Ikorad.

„Rád bych na ni odpověděl," vmísil se do hovoru zničehonic Herreach, který se zatím držel v pozadí. Protože ho oba mluvčí Nových realistů neznali, představil se jim - byl to Tarad Sul; ten, který přežil noční „boj ve spánku".

„Po tom, co jsem zažil, jsem nechal všude rozhlásit, aby mě okamžitě informoval každý, kdo prožije něco podobného a uvidí stíny," pokračoval postarší Herreach. „Několik svědků se už ozvalo a důkladně jsem si s nimi pohovořil. Své myšlenky jsme pak sdělovali každému na setkání. Od té doby se nic nestalo. I já jsem v pořádku. Myslím si, že pomůže, když se postižený vědomě vyrovná se svými hrůznými sny a podělí se o své zkušenosti s ostatními."

„Sejdeme se tedy znovu," uzavřela debatu Presto Go. „Musíme pokračovat - tak dlouho, dokud nedojdeme k nějakému výsledku."

Věj Ikorad hleděl za Taradem Sulem, který se vracel na své místo. „Zajímavé postřehy," prohlásil. „Co si o tom myslíš, Yai?"

„Že je načase vydat se novými cestami. Naše vědomí se změnilo a my podle toho musíme - jednat."

^ _JL ^

Během následujících seancí se Herreachům dařilo i nadále otvírat okno do cizího rozměru. Bohužel je nebyli schopni stabilizovat. Nakrátko ale mohli paramentálně pozorovat zvláštní věci a děje.

Uprostřed stříbrného moře se vznášela gigantická stavba, jejíž rozměry se nedaly ani určit kvůli mlze. I to, co bylo vidět, ale stačilo, aby Herreachové ustrnuli v téměř

nábožném úžasu. Šlo o spletitou síť trubek a hadic s šachtami a chodbami - o bludiště tak neskutečně obrovské, že Herreachům připadalo jako samostatný svět. Možná už tak velký jako Trokan?

To však nebylo všechno. Tento cizí svět nebyl pustý. Ze stříbrné mlhy se vynořovaly obrysy obrovitých, zvláště sestroyených kosmických lodí, které se zdržovaly na okrajích stavby. Kolem nich se to jen hemžilo cizími bytostmi, které z nitra stavby dopravovaly k lodím zvláštní předměty nebo přístroje; a když byly hotovy, pustily se do rozkladu těchto gigantických vesmírných korábů...

To se všechno Herreachové dozvídali z jednotlivých výjevů. Brána se totiž pokaždé velmi brzy zbortila a zakryla jim výhled. Vyměňovali si dojmy a skládali dohromady jeden postřeh k druhému, aby pochopili, čeho jsou vůbec svědky.

„Pokračují ve stavbě, zvětšují ji a používají k tomu vlastní lodi."

„Ale jak se pak vrací zpátky, když je posléze ničí?"

„Třeba tím končí jejich úkol nebo doladují stavbu. Nemyslím si, že se vrací zpátky."

„Vypadají velice cize."

„Nezdají se mi ale tak oškliví jako Terranci."

„Každopádně jde o jednotlivé bytosti vykonávající určitý úkol."

„Nepůsobí znepokojivým, zlým dojmem."

„Presto je to tam!" přerušila Nejvyšší zvěstovatelka horečnou debatu Věje Ikora-da, Tandara Sela, Caljono Yai, deru, Svobodně dýchajících a Nových realistů. „Tihle tvorové sice možná sami o sobě nejsou zlí, přesto slouží cizí moci, která nás ohrožuje. Nyní víme, že pracují na neuvěřitelně obrovské stavbě, jež slouží určitému účelu. A my musíme přijít na to, o jaký účel jde!"

„Mám podat hlášení Adamsovi?“ zeptala se jí Caljono Yai.

„Zatím ne,“ odpověděla Presto Go. „Ještě jsme nenašli jeho přátele a mnoho jsme toho neviděli. Nejdřív budeme pátrat dál.“

Při dalších seancích se Herreachové soustředili spíš na průzkum samotné stavby než na to, co se děje v jejím okolí. Namáhali při tom na maximum své smysly, což se neobešlo bez obětí; občas se stalo, že okno do sebe vsálo dva tři nedostatečně silné Herreachy. Ostatní se ale nezakeklali. Chtěli *vědět*, co vězí za všemi hrůznými událostmi z posledních měsíců.

A pak vycítili, že stavba se neskládá jen z technického zařízení. To sloužilo spíš jen jako konstrukce pro něco jiného, co se nacházelo uvnitř a co se projevovalo tím silněji, čím víc se soustředili na střed stavby. Bylo to cosi *organického*, co se pohybovalo a pulsovalo uvnitř. Něco nehmátatelné-ho, beztvareho, netělesného.

A přesně to je po celou dobu obklopovalo a ohrožovalo. Bylo to zosobnění jejich hrůzných snů, difúzní cosi, co žilo a rostlo. Mentální moc, neprůhledná a zlá, která se chystala je zničit...

„Je to střed zla,“ zašeptala Caljono Yai. „Našli jsme ho.“

V té chvíli se brána zhroutila. Většina Herreachů upadla do bezvědomí a nacházela se v šokovém stavu. Bylo nad jejich síly *pocítit* na sobě přímo, nefiltrovaně cizí mentální moc. Naštěstí se zdálo, že nezaznamenala jejich průniky, protože všechno bylo při starém. A jak se zdálo, strukturální trhliny si nevšimly ani cizí bytosti, jež se horlivě činily uvnitř, takže Herreachové vlastně opět vyvázli bez úhony.

Nicméně je zcela ochromilo, když si zcela jasně uvědomili a poznali zlo. Nyní věděli jistě, že na druhé straně skutečně číhá dosud imaginární hrozba a čeká na příležitost, aby na ně mohla zaútočit. Kolem sebe měla

oddané tvory, kteří plnili její vůli a pomáhali jí sbírat síly - a obrovská stavba s tím nějak souvisela. Co se asi stane, až bude dokončena? Presto Go ukončila pro ten den modlitební sezení, přestože bylo teprve poledne. Všichni si potřebovali nutně odpočinout a duchovně strávit čerstvě nabyté zkušenosti.

^ A ^

CaljonoYai vytrhla Presto Go z dřimoty. Byla mimořádně rozrušená a nijak se nezdržovala formalitami. „Honem, pospěš si!“ vykřikla. „Nemohla jsem spát, a tak jsem se šla projít. Vtom jsem uviděla světlo padající dolů z nebe. Zvětšovalo se a zpomalovalo, jak se blížilo k povrchu. Myslím si, že je to loď!“

Nejvyšší zvěstovatelka byla okamžitě čilá. Vklouzla do žluté kutny a vyběhla za mladou kněžkou ven. Tam už na ně Čekali Věj Ikorad a Tarad Sul. V blízkosti rozvalin přistálo pozoruhodně vyhlížející kosmické plavidlo přibližně krabicovitého tvaru; nebylo příliš velké, a tak Caljono Yai napadlo, že jde o pomocný člun. Nevypadal, že by byl pozemského původu a pňpomínatelka dostala strach, že sem zabloudily cizí bytosti z druhé strany.

Také ostatní sdíleli její obavy, zvláště když z člunu vylezly prapodivné postavy. V šeru vypadaly přibližně jako lidé. Když ale jedna vstoupila do záře lodních reflektorů, Caljono Yai zjistila, že nemá nohy.

„Přicházíme z pověření Homéra G. Adamse,“ oznámil cizinec Herreachům bezvadným interkosmem. „Jsme Posbiové. Já se jmenuji Vladda a jsem velitelem zásahového komanda.“ Za ním se z polotmy vynořilo dalších pět jeho druhů.

Herreachům se zjevně ulevilo, když zaslechli jméno bývalého šéfa Kosmické han-

zy. Caljono Yai nechápala příliš mnoho z přívalu slov, kterými ji zahrnul Vladda. Vyrozuměla jen, že Posbi je robot s organickou komponentou, tedy jakýsi položivý tvor, což ji velmi fascinovalo. Posbiové se vzájemně odlišovali podle třípytíových plastových těl. Vladda vysvětlil, že záleží na druhu určení. To, že nemá nohy, odůvodnil tím, že se pohybuje na „antigravitační podušce“.

„Je to něco podobného, na čem přeletěl ; na druhou stranu Allan,“ vyhrkla Caljono Yai, šťastná, že zase něco pochopila. Po očku pokukovala po Presto Go. Nejvyšší zvěstovatelka se proti jejímu očekávání přiblížila až těsně k cizincům a projevila úžasnou zvědavost.

„Rádi bychom odvezli Milu a Nadju Vandemarovy,“ pokračoval Vladda, poté co nechal Herreachy, aby si ho a jeho druhy důkladně prohlédli. „Kromě toho vás Adams žádá o další informace.“

„Byli bychom se s ním spojili ve vhodném čase, protože to umíme,“ odpověděla Presto Go chladně. „Caljono Yai mu už sdělila všechno podstatné a nic nového se nestalo.“

„Mrtvých jsme se nedotkli, jen jsme je dopravili na jiné místo vedle rozvalin, mimo dohled modlících se soukmenovců,“ vmísila se do hovoru mladá kněžka. „Nevíme, jaké rituály jsou spojeny s úmrtím Pozemšťana, a proto jsme raději neudělali nic. Nenacházejí se daleko odsud a jsou stále ještě krystalizovány tak, jak jsem už předtím ohlásila Adamsovi. Můžete šije odvézt třeba okamžitě.“

Jeden Posbi zůstal na stráž u člunu a dva další byli pověřeni, aby došli pro mrtvolu dvojčat a dopravili je na palubu. Potom se měli vrátit k Vladdovi a zbývajícím dvěma Posbiům.

Když se roboti vydali na cestu k Hřibu, začalo už svítat. Herreachové si chvatně

nasadili ochranné brýle a přetáhli si přes holé lebky kápě. Věj Ikorad poskytl Vladdovi potřebné informace o marných snahách stabilizovat dimenzní bránu a o několika málo dojmech, které získali, když krátce nahlédli na druhou stranu.

„Nevím, jaké máte představy o tom, co zde můžete udělat,“ řekla Presto Go veliteli komanda. „Někteří z nás se starají o Pozemšťany. My ostatní se zabýváme modlením a nechceme být při něm rušeni. Mu-i zetě se tu klidně porozhlédnout nebo z pat-

řičné vzdálenosti sledovat, jak se uvádí— mé do transu. Nic jiného tu na práci nemá-

Jte.“

„Nezdržíme se dlouho,“ ujistil Nejvyšší zvěstovatelku Vladda. „Ale zhlédnout vaši

modlitbu by bylo jistě zajímavé. Možná bychom se i my mohli podívat na druhou

stranu...”

„Otázka je, jestli jste toho schopni. -I nám trvalo dost dlouho, než jsme dokázali proniknout temnotou, a to i při našich schopnostech. Protože ale nejste lidé, možná se vám to podaří také,“ komentovala naprosto nevzrušeně Vladdovo přání Presto Go. Nosec jí visel lehce dolů. „Ale do díla,“ dodala. „Ostatní už na nás čekají.“

Aniž pohlédla na Posbie, vykročila a ostatní ji následovali.

Vladda to pochopil jako nenápadnou výzvu a zamířil se svými druhy na opačnou stranu, blíž k ruinám.

Presto Go měla pravdu; přestože bylo časně ráno, shromáždili se už téměř všichni modlitebníci. Zdálo se, že se už rozkřiklo, co se v noci stalo mimořádného. Nejvyšší zvěstovatelka pronesla krátký projev a vyzvala přítomné, aby se soustředili na modlení.

í¹CaljonoYai si umínala, že tentokrát bude obzvlášť pozorná. Když už Adams někoho vyslal, chtěla mu bezpodmínečně podat co nejúplnější zprávu.

Tarad Sul se jí držel nablízku; zjistila, že se s jeho pomocí dokáže velmi dobře soustředit. Připadalo jí divné, že si nikdy předtím nevšimla tohoto zdrženlivého, postaršího Herreacha.

Bydlel už nějakou dobu vedle ní v modlitebním domě, ona se ale stýkala výhradně s Novými realisty a Presto Go. Poznala ho teprve po oné rvačce. Přímě škemral, aby ho nevyklučovala z modlitebního kruhu. Souhlasila, ale pod podmínkou, že bude pod jejím dozorem.

Nyní si blahověřila za toto rozhodnutí. Jednak nedošlo k žádnému dalšímu incidentu, jednak jí významně pomáhal. Spolupracovalo se s ním dokonale. Zdálo se, že podobný názor na to má i Tarad Sul. Držel se jí jako klíště, a přitom byl tak nenápadný a nevtíravý, že proti jeho přítomnosti nic nenamítala ani Presto Go.

; Než se mladá kněžka soustředila, ještě | jednou se jako obvykle rozhlédla. U rozvalin uviděla v záři slunce záblesky a vytušila, že tam jsou Posbiové. Tyhle polobytnosti¹ byly skoro ještě pozoruhodnější než cizí tvorové na druhé straně. Cítila, jak se jí hlavou honí spousta otázek. Velmi ráda by se něco dozvěděla o Posbíích a ostatních národech žijících někde tam venku, mimo Trokan.

Soustřed' se!

Neuběhla jediná modlitební seance, aby Presto Gó nemusela kárat mladou připomínatelku. Bylo třeba se tolik učit! Nejvyšší zvěstovatelka dříve mluvila o chorobné závislosti na vědění, nyní jí ale propadla i ona.

Pozemšťané už dávno nebyli nežádoucí vetřelci, tak nějak sem patřili. Bylo zvláštní stát se svědkem jejich bezmoci a starat se o ně. Vyprávěli o svých snech a touhách, hráli si jako malé děti.

Než ji stačila Presto Go varovat podruhé, Caljono Yai se soustředila. Všimla si, že se na ni Tarad Sul dívá. Oči měl přivřené a byly matně zelené jako mech obrůstající skálu. Měl vyvinutý nos a podle jemných vrásek na průsvitné pokožce mladá kněžka soudila, že musí být při nejmenším stejně starý jako Nejvyšší zvěstovatelka. Presto působil stejně zaníceně jako Věj Ikorad a zdálo se, že oplývá spoustou myšlenek, třebaže neustále zdůrazňoval, že je prostý rolník.

Vzápětí se Caljono Yai pohroužila do hlubokého transu a přikázala obru Šimbaovi, aby otevřel bránu. Brzy se podařilo Herreachům proniknout mentálně bariérou a pohlédnout na druhou stranu.

Stejně jako předtím, se cizinci, jež Posbiové nazývali Tolkandů, horlivě věnovali zvětšování stavby. Lodi nebyly vidět momentálně žádné, ale spleť systémů trubek a hadic pracoval nepřetržitě.

Někde uvnitř i nadále cíhala neznámá mocná bytost, jak všichni silně cítili. A přece to bylo tentokrát nějak jiné. Vládlo napětí, jakési dychtivé očekávání. Vzduch jako by byl nabit elektřinou, alespoň to tak vnímala Caljono Yai. Co si se zabýsklo a ozval se třesk a vzápětí vypukla bouře -jako v počátcích nové doby, kdy zmizelo a vyhaslo temporální pole.

Na trokanském nebi ale plulo jen několik málo břichatých oblaků a dění na druhé straně mohli Herreachové sice paramentálně vidět, ne však slyšet nebo cítit.

Co to tedy bylo?

Caljono Yai vycítila neklid svých soukmenovců. Nepolevili v soustředění, ale zdálo se, že si kladou stejnou otázku.

A pak to přišlo - opravdu nastal *třesk*.

CaljonoYai bylo, jako kdyby dostala kladivem do hlavy. Nic ji však nebolelo. Nedovedla si ten pocit vysvětlit. Nadále Wáe-/aJejí soustředění neochablo, a přece bylo její vědomí ve zlomku vteřiny vrženo do nicoty.

Po úderu následoval pocit přetrvávajícího tlaku, působil ale rovněž bezbolestně. Bylo to spíš, jako kdyby se na vysílenou mysl snesla mlha, tělo ztěžklo a dostavil se pocit beztlíže.

Mladé připomínatelce připadlo paradoxní, že tento pocit nijak neomezoval její vědomé jednání. To, co *viděla* po „ráně kladivem“, jí nesmazatelně utkvělo v paměti -cizí mentální moc se explozivně rozrostla a stavba měla co dělat, aby ji udržela v sobě.

Vědomí zlé cizí bytosti zbytnělo až na samu mez únosnosti a zdrtilo Herreachy druhým mentálním šokem. Vytrhl je z transu.

Krátce předtím, než se zborčila brána, zažila Caljono Yai třetí šok - tentokrát ale pozitivní. Sledovala, jak uprostřed stříbrného mlžného moře pluje pomalu osamocený tvor připomínající člověka.

Mnoho toho vidět nebylo, protože měl zcela uzavřený ochranný oblek, ale Herreachanka poznala na nadloktí symbol „IPRASA“ a pod přílbou spatřila bílé vlasy. Bylo jí jasné, že má před sebou lehce pozměněný SERUN. A v něm musel být Arkonidan Allan.

„Jsem si jista, že je to Atlan a že ještě žije!“ vykřikla Caljono Yai.

Brána se zhroutila do sebe a obr Šimbaa se rozplynul. V hlavách ale přetrvával mírný tlak. Herreachové rozčileně debatovali o této zvláštní události a jejím významu. Poroste ještě obludná bytost? Ukázala svou pravou moc, kterou nakonec rozboří všechny dimenzionální meze?

„Takže je naživu při nejmenším jeden z nich,“ prohlásil Věj Ikorad. „Kdyby se nám podařilo stabilizovat bránu na delší dobu, mohl by se vrátit.“ ;',''

„Stačil ses mu zjevit?“ zeptala se ho Presto Go.

„Ne, brána se zhroutila příliš rychle. Musíme to zkusit znovu!“

„Bezpodmínečně,“ prisvědčil Tandar Sel. „Třeba bychom mohli poslat na druhou stranu Posbie, aby je přivedli zpátky!“

CaljonoYai se podivila, zeji to nenapadlo hned. Když se všechno přesně domluví, mohli by těm na druhé straně poslat pomoc! Společně s ostatními se vydala k ruinám, kde naposledy spatřila roboty.

A notně ji překvapilo, když viděla Posbie, jak tam stojí jako sochy. Co se s nimi stalo? blesklo jí hlavou. ;'

Naštěstí netrvala jejich strnulost dlouho; začali se hýbat ještě dřív, než k nim Caljono Yai dorazila. Zdálo se ale, že jsou dezo-orientovaní a bezděčně sebou cukali.

„Co se to stalo?“ rozhlížel se zmateně Vladda, když k nim Herreachové došli. „

„Na to jsme se chtěli zeptat my vás,“ odpověděla mladá připomínatelka.

„Máme asi desetiminutový výpadek. Tak říkajíc jsme ztratili vědomí a...“ ';

CaljonoYai vylíčila robotům, co pozorovala během seance, a posléze jim navrhla, že by jim umožnili průchod na druhou stranu.

„To je pro nás příliš riskantní,“ namítl Vladda. „Přestože máme protiskenovací štít, zřejmě nejsme úplně imunní vůči záhadnému vlivu. Mohli bychom Allana a ostatní ohrozit.“

Mladá kněžka svěřila zklamaně nosec. Vladda měl pravdu. A navíc by se ani Herreachům nepodařilo udržet bránu otevřenou dostatečně dlouho.

Po Goeddině explozivním růstu nebylo nic jisté.

„Bude lépe, když se vrátíte k Adamsovi," vyzvala Posbie Presto Go. „Kdyby došlo k nehodě znovu, nevěděli bychom, jak vám pomoci. O Terrance se můžeme postarat, ale vy jste jen zpola živí tvorové... Měli byste se raději uchýlit do bezpečí, pokud nezvládáte tenhle vliv. Můžete Adamsovi vyřídit, že uděláme všechno pro Allanovu záchranu. Možná zjistíme něco i o těch dvou zbývajících..."

„Jak to vypadá, všechno je na vás," řekl Vladda dotčeně.

„Nejspíš ano," přisvědčila Nejvyšší zvěstovatelka. „Alespoň jsme kromě několika vašich Nesmrtelných jedini, kdo je imunní vůči tajemnému vlivu z druhé strany. A protože všichni Nesmrtelní, až na Adamse, jsou nezvěstní, opravdu můžeme podniknout něco pouze my. Předějte tyhle poznatky dál."

Herreachové doprovodili Vladda a jeho druhy zpátky ke člunu. Tam došel velitel k otřesnému zjištění, že Posbi, střežící plavidlo, nepřežil zátřpyt. Jeho vědomí během výpadku syntronu podleho působením biologické složky touze po smrti a on implodoval - vlastně spáchal sebevraždu.

Proto také loučení proběhlo bez jakýchkoli obřadních frází. Krystalizované mrtvoly dvojčat Vandemarových byly na paluba, úkol byl tedy splněn. Krátce nato se pomocný člun odlepil od země a rychle zmizel Herreachům z očí.

??

^ ^ ^

„Podle hlasu soudě, jsi velmi spokojená," poznamenala Caljono Yai na zpáteční cestě.

„Také že jsem," odpověděla Presto Go. „Získali jsme zpátky absolutní samostatnost. A víc než to. Terranci jsou nyní plně odkázáni na nás."

„Pomůžeme jim?"

„Samozřejmě, že ano!" zvolala Nejvyšší zvěstovatelka. „Herreachové učiní, co vyžaduje situace. A je jedno, jestli při tom budou muset obětovat vlastní život."

„To je pravda," přitakal Věj Ikorad váhavě. Stále víc ho překvapovala proměna vrchní kněžky.

„Pozemšťané to nikdy nepochopili; považují nás za lhostejné," pokračovala Presto Go. „Nikdy nepronikli do způsobu našeho myšlení, a proto se neustále snaží vnutit nám svůj, protože je podle jejich mínění jediný správný. Říkají tomu *kosmopolitismus*." Opovrživě si odfrkla a dodala: „Není to směšné? Umějí *létat* se svými loděmi ve vesmíru, když ale přijde na věc, jsou bezbrannější než novorozeňata."

„A proto ses také rozhodla jim pomoci, co?" nadhodila Caljono Yai. „Zlepšili jsme si postavení a už jim nejsme tak říkajíc vydáni na milost a nemilost."

„Proto uděláme vše, co je potřeba," prohlásila Nejvyšší zvěstovatelka. „Rozhodla bych stejně, i kdyby nebyl ohrožen také náš svět. Ať je to, jak chce, jsme Herreachové a sami určujeme, co se má stát a co ne, chápeš? Podruhé už nás nepropadnou a *nevnutí* nám svou kulturu a vůli."

Presto Go vzhledla k obloze, nasec se jí poněkud nafoukl a spokojeně se chvěl. „Nikdy na tuhle lekci nezapomenou," dodala tiše. „A to je dobře."

„Ale jak jim pomůžeme?" vyhrkl Věj Ikorad. „Jistě, jsme imunní, ale ona bytost je větší a mocnější..."

„Já vím," přerušila ho Presto Go. „Nějaký způsob už najdeme."

Nakazila svým optimismem i Caljono Yai. Připomínatelka jí zcela důvěřovala. Konec konců to byla Nejvyšší zvěstovatelka, která pomohla překonat Herreachům hrůzné sny a přiměla je otevřít okno.

Vtom se k nim přiblížil Tarad Sul a vypadal rozčileně. „Právě se vracím z příby-

„Nepřipadá mi, že by byli nešťastní.“
„To vůbec ne. Přesto mi tu něco nehraje, Go. Myslím si, že bychom měli osvobodit Allana a jeho druhy co nejdříve.“

Nejvyšší zvěstovatelka zamyšleně svraštila nos. „Možná máš pravdu,“ prohlásila po chvíli.
„Všechno se urychluje. Vyznáš se v chování Pozemšťanů lépe než já, a pokud tě znepokojuje, nejspíš bychom měli jednat. Ještě aby tím nakonec nenakazili nás.“

5.

14. července 1289 NGL Trokan:
rozhodnutí

Ve dnech následujících po Goeddině překotném růstu se Herreachové tak jako předtím scházeli k modlitbám a snažili se stabilizovat bránu. O Terrance se už nemuseli starat. Ti se nijak neměli k tomu, aby se vrátili ke svým a spojili se s Homérem G. Adamsem. Zůstávali v budově, kterou jim přenechala Presto Go, vzájemně si pomáhali a trávili čas nekonečnými hovory o smrti nebo nekonečnými meditacemi.

Ustavičně Herreachy ujišťovali, že nepotřebují žádnou pomoc; přesto si jich Herreachové několik nechali na pozorování. Když mohl spáchat sebevraždu takový Poisbi, dalo se to předpokládat i u emocionálně založených lidí.

Presto Go měla zbytečné obavy. I přes Goeddin nebývalý růst a silnější vliv dokázali Herreachové, stejně jako předtím, vytvářet strukturální trhliny. Ovšem stále jen nakrátko a ubíralo jim to všechny síly. Bohužel se jim už nedařilo najít ani Allana, ani ostatní dva Nesmrtelné.

Nakonec Nejvyšší zvěstovatelka svolala poradu, již se měli zúčastnit také Caljono; Yai, Věj Ikorad, Tandar Sel a Tarad Sul; další dva členové a dva Svobodně dýchající.

bychom se mu přizpůsobili, odsud se nám to nepodaří.

Několik nosců se kriticky jejich majitelé vyvodili tvrzení.

„Jaké máme ještě možnosti, Presto Go.“

Všichni mlčeli. Udělali to v jejich silách. Nemohli to transu, ani jeho intenzitu zapotřebí dvaceti tisíc Herreachů; nikdo příliš nevěřil; konečně tisíc modlitebníků, aby přimělo ho k nejvyššímu zvýšit počet modlících se. Živovala většina účastníků po řešení než to, které se nevzdachu.

Ticho prořízl hlas Tarad Sul chvíli naslouchal v kruhu si ho nevšímal, protože si však se nezapojoval do h krátkou dobu se vyvíjel nevzdělaného rolníka posluchače, který mluvil stízně. Také nyní pronášela značnou větu: „Musíme na

^ ^ >/>

Tarad Sul ovšem nebyl nevole, kterou vyvolal svým všechno jasné, i když zřejmé důsledky, které to mělo pro směry. ^>

„Ale tam přece sídlí F hájit.

Jeho námitka však zarůvavě. Rozčillovali se př dýchající, zatímco Noví m padně zřicha.

„To je nemožné. Přes všechny mluvčí herreach dýchajících Gerek Dur. „To

„Nemá smysl zkoušet to takhle dál,“ zahájila Presto Go diskusi. „Ničeho jsme nedosáhli. Točíme se celou dobu v kruhu. Síly nám vystačí do určitého okamžiku, a pak už to nejde. Vyčerpala jsem všechny možnosti soustředění a nenápadného vedení, ale mamě. Souhlasíte se mnou?“

Všichni přítomní pokývli hlavami.

„Napadá vás něco, čím to může být?“

„Ta stavba na druhé straně má jakousi paramentální ochrannou zeď, kterou nejsme schopni překonat.“

„Potřebujeme někoho, kdo je obdařen paranormálními silami, jako byly obě sestry, někoho, kdo by podpořil náš trans.“

„Musíme se vzepnout k ještě většímu výkonu.“

„Jsme příliš daleko,“ prohlásila Caljono Yai a všichni napjatě čekali, až zdůvodní svá slova. „Nenacházíme se ve vlastním středu dění. Je to, jako když si chceme povídat na obrovskou vzdálenost. Musíme napínat hlasivky a křičet ze všech sil, a přesto druhý slyší jen náš šepot. Zbytečně se namáháme a naše volání končí v prázdnu.“

„Ano, to je pravda. Jsme na okraji a nemůžeme překonat odpor a proniknout dál...“

„Ano, ale já nemám na mysli ochrannou zeď vytvořenou Filozofem. Tu bychom ne-zdolali, ani kdybychom byli ve středu. Nevěřím ovšem, že by něco takového existovalo. Jinak bychom nebyli schopni ani otevřít bránu potom, co takhle... bytost tak bleskurychle vyrostla. Cítíme, že moc na druhé straně je mnohem větší, ale jako by si nás nevšímal.“

„Protože jsme vůči ní imunní.“

„To je nanejvýš pravděpodobné. Mohli bychom ale každopádně lépe využít své síly, kdybychom byli mnohem blíže. Nevýčerpávali bychom se tolik a možná bychom dokonce využili paramentálního vlivu, kdy

víře, božím zákonům - zkrátka a dobře všemu!"

Připojili se k němu knězi, jen si přizpůsobili argumentaci své věrouce. Presto Go je všechny chvíli trpělivě poslouchala, a pak pozvedla chlácholivě paže a nastalo ticho. „Boží zákony byly zrušeny ve chvíli, kdy přistáli na našem světě Pozemšťané a my jsme poznali, že nejsme ve vesmíru sami," prohlásila nevzrušeně.

„Ale... ale...," zajíkl se Gerek Dur. „I to. je přece zkouška zaměřená na to, abychom dokázali o to lépe naplňovat prorocství."

„Kummerog je pryč. Jaký smysl ještě má jeho věštba?"

;; Knězi a svobodně dýchající hleděli beze slova na Nejvyšší zvěstovatelku a zjevně 'se domnívali, že se zbláznila. Vždyť právě ' vyslovila přesný opak toho, co sama tvrdila ještě před několika málo měsíci! •

„Noc co noc přemýšlím o tom, jak zachránit náš národ," pokračovala Presto Go. \ „Vím, co si všichni myslíte. Ani já jsem nezapomněla, co jsem řekla před nedávném. Mýlila jsem se. Víra byla pro nás vždycky důležitější než všechno ostatní, to ale neznamena, že bychom měli zapomínat na vlastní rozum."

: „Chceš tím naznačit, že my zbožní snad neužíváme rozumu?" namítl jeden der v bílém hábitu.

Presto Go se nenechala vyvést z míry a rozvážně odpověděla: „Chce-li někdo podložit správnost vlastních názorů, musí se také důkladně zabývat tím, co říká druhá strana. Já jsem získala důkazy, že Kummerog už tu není."

Nejvyšší zvěstovatelka se zarazila a pohlédla na Caljono Yai. Mladá připomínatelka zastávala nejhorlivěji ze všech názor, že Kummerog je i nadále uvězněn v Hříbu. Dokonce i kněžstvo se přidalo k přesvědčení, že bůh se už neukáže svému lidu, jak pravilo prorocství.

„Terranci tvrdí, že zemřel," zvolala Prosí to Go, když nikdo nevznesl žádnou námi;^ ku. „O tom jsem se nemohla osobně přesvědčit, a proto mám vůči tomuto tvrzení své výhrady. Skutečností ovšem je, že prorocství se nenaplnilo tak, jak jsme je pochopili my. Kummerog je pryč, opustil nás, ať už z jakýchkoli důvodů."

„Jaký to má pak smysl!" vykřikl rozrušeně der v bílé kutně.

Okamžitě ho ale přerušil Věj Ikorad: „Nemá to význam ani pro nás, ani pro náš vývoj!"

„Musíme se s tím smířit a přizpůsobit se,? přihřál si polívčičku Tandar Sel. „Tak to odpovídá naší povaze!" „n

Caljono Yai vycítila lehké napětí v sále; rozpory mezi jednotlivými náboženskými směry, byť čím dál jemnější, nebyly ještě zcela odstraněny. •;

„Zato přišli jiní," navázala Presto Go přesně tam, kde přestala. „Živé bytosti ze vzdálených hvězd, které nad námi mají obrovskou technickou převahu. Zasvětili nás do mnoha Věcí. Zpočátku jsem odmítala jakékoli kontakty s nimi, protože to ohrožovalo identitu našeho národa. Chtěli..." ;{-,

„Ale ne ve zlém úmyslu," skočila jí do řeči tentokrát Caljono Yai. M

„... .Chtěli však nesporně, abychom se jim cele přizpůsobili. Možná nás chtěli využít ke svým záměrům.A proto jsem se jim bránila!"

„A právem," zvolal der, nyní už klidněji.

„To nic nemění na skutečnosti, že my všichni bychom se měli zamyslet nad svou vírou a znovu ji postulovat. Staré zákony už neplatí, a protože nás bůh opustil, musíme si obstarat nový vzor."

Věj Ikorad svažtil zamyšleně nosec. „Ne-předbíháš trochu?" vyhrkl.

„Ano, je to cíl ležící v daleké budoucnosti," přisvědčila Presto Go. „Nejprve se musíme postavit cizí ničivé moci, hrozbě, kte-

rá v nás vyvolává skutečnou hrůzu - a vyžaduje koncentraci všech našich sil."

Nejvyšší zvěstovatelka se na chvíli odmlčela, a když se nikdo neozeval, pokračovala: „Třebaže jsme imunní vůči bezprostřednímu ovlivňování, přece jen nás zasahuje. Změnila se naše podstata. Stejně tak se ale rozšířilo naše vědění. Proto se musíme zbavit starých představ a vydat se po nových cestách. - Je to tak, Tarade Sule?"

Starší Herreach nadul ohromeně nosec, hned se ale vzpamatoval a prohlásil: „Zasáhly mě děsivé sny a zjistil jsem, že se jim nesmím poddávat. Tyto vidiny nezmizely, naopak se mě zmocňovaly stále víc. Zdolal jsem je, teprve když jsem začal jednat z vlastního popudu, když jsem se jim postavil. Od té doby mě už netlačí žádné noční můry. A dokázal jsem také pomoci dalším svým bližním. A není málo těch, kteří smýšlejí jako já."

Nyní nafoukla nosec Presto Go. Užasle si uvědomila, že Tarad Sul zřejmě pracoval jako misionář a připravil si půdu!

„Je prosté, co tím chtěl Tarad Sul říct," doplnila CaljonoYai bývalého rolníka. „Pokud chceme přežít, musíme být *aktivní*. Musíme *jednat*. Musíme se ujmout *iniciativy*." Výrazy přejaté z interkosma jí splývaly z úst samy od sebe.

^ A ^

Všichni hleděli na Presto Go; Noví realisté plni naděje. Svobodně dýchající zoufale, knězi naprosto znejistěle.

„To je pravda," řekla Nejvyšší zvěstovatelka pomalu. „Tím se nevzdáme své povahy. Našemu národu prospěje, když se konečně připravíme na další vývoj. Vezměte si jednoduchý příklad: Taumond protéká Moondem od jeho založení. A stejně dlouho je smradlavou stokou, která s sebou při-

naší nemoci a otravuje všechny ty, klen bydlí v jeho blízkosti. Proč by to tak mělo zůstat navěky? Terranci nám ukázali, jak jsme primitivní, a dali nám to najevo velmi citelně. Nyní máme šanci jim dokázat, že nepotřebujeme jejich poručníkování, že přijímáme jejich pomoc, ale jen do určité míry. Za sebe a za svůj život ale odpovídáme jen a jen my. Proto musíme *jednat sami*."

Většina nosců se lehce vzdula nadšením.

„Nehledě na to, jsme, jak se zdá, jediní, kdo je toho ještě vůbec schopen," dodala Nejvyšší zvěstovatelka. „Jsme ohroženi stejně jako všichni ostatní. Když neuděláme nic, stane se přesně to, co řekl Tarad Sul: Cizí moc nás rozdrtí a patrně nás všechny zabije, když vysaje naše mysl, jak to • ostatně postihuje některé z nás při modlitbách. Nemohu si představit nic horšího než smrt nás všech, zkázu celého našeho národa."

Protí tomu nemohl nic namítat nikdo z přítomných, dokonce ani tradicionalističtí Svobodně dýchající. Svářily se v nich však dvě duše: Jedna, lpící na tradici, by ráda upadla zpátky do netečnosti a přenechala všechnu práci někomu jinému, druhá, vzdělanější, která se už vyrovnala se změnami, si žádala odvážný, velký krok.

Nic nebylo už tak jednoduché jako předtím. Dřív existovalo jen několik málo možností a nikde nečíhala žádná nebezpečí. Je", diny úkol byl tehdy nad slunce jasný -* vysvobodit Kummeroga z jeho chrámu. Jednak se ale každý oddával svým zálibám. Z toho vzešel dokonce i jakýsi pokrok, vyvíjela se technika a budovala se města.

Život se nicméně ubíral prostými drahami. Herreach se narodil, vyrostl a dříve nebo později zemřel. Odpovídal jen sám za sebe; v omezené míře také za potomky, dokud se nepostavili na vlastní nohy.

Pak ale Herreachové zjistili, že tu nejsou sami; museli se vyrovnávat s tím, že exis-

tují cizinci cestující na *létajících* lodích vesmírem. Ti jim ukázali, jaké technické možnosti se jim nabízejí, a vyprávěli jim příběhy z bouřlivého života tam venku. Byli jako obtížný hmyz a Herreachové se jich nezabavili ani tehdy, když si jich nevšíмали. A tak se s nimi museli nějak porovnat, aby našli jinou cestu.

A pak do jejich života vstoupilo ještě cosi cizějšího, hroživějšího a horšího. Poznali, co je to mít strach, trpěli nočními můrami a mnozí z nich zemřeli násilnou smrtí. Na druhé straně se přesvědčili, jaké to je radovat se z úspěchu, když zahnali zlo, když spolupracovali a vzájemně si pomáhali. Stejně jako jejich svět prožíval od jisté doby střídání dne a noci, také oni se změnili. Skutečnost přestala být jednotvárná a stále se objevovalo něco nového. Naučili se, že jedno nemůže existovat bez druhého.

Nyní je čekal ještě jeden krok. Pokud se ho neodváží, zabouchnou si dveře, které pak zřejmě už nikdy neotevrou. A tím by se odsoudili ke zkáze. Každý Herreach musel dospět k tomuto rozhodnutí, nemohl si dovolit dále setrvávat v lhotejnosti.

^ ^ ^ /

Presto Go si četla tyto závěry v myslích všech přítomných, když je prolétala pohledem. Jí samotné připadal tento rozhodující krok nesmíme těžký, byla ale odjakživa dost silná a schopná, aby vzala osud energicky do svých rukou.

Přestože byla důsledná, sama nahlédla, že nekráčí správnou cestou, neboť její lid byl vtažen do určitého dění. Nebyl jím ale postižen sám — a ani se mu sám nemohl vymknout.

Presto Go musela strpět výčitky, že je neústupná a fanatická, a přitom byla také inteligentní a otevřená všemu, co posilovalo její postavení. Ne nadarmo nastoupila do

úřadu Nejvyšší zvěstovatelky už v poměrně mladém věku a vykonávala jej ze všech nejdéle.

„Nuže — pust'me se do díla, se všemi potřebnými prostředky a přes sebevětší oběti!“ vyzvala Presto Go účastníky porady.

„To ale v extrémním případě znamená, že opustíme tento svět,“ namítl der v bílé kutně.

„Existuje snad jiná možnost?“ zeptala se ho Presto Go.

Svobodně dýchající a knězi dávali hlavy dohromady a neklidně si šuškali. Ostatní se nezapojovali do vzrušených debat. Věděli dobře, že není jiné cesty. Probrali si to v duchu už předem.

„Každopádně budeme muset odsud odejít,“ pošeptal Tarad Sul CaljonoYai. i „Ano,“ sykla. „Jen měj strpení! Jde jim především o víru nebo alespoň o to, co z ní zbylo. Takový je jejich pohled na svět. Když prohlédla i sama Presto Go, také ostatní zakrátko uznají, že není jiná možnost.“

„Není... není to.. .lehké...“, zakoktal po chvíli Gerek Dur, „ale musíme jednat. Budeme tedy muset opustit tento svět.“

„K tomuto rozhodnutí musí dospět jeden každý z nás, neboť je nejdůležitější v životě Herreachů,“ prohlásila Nejvyšší zvěstovatelka klidně. „A také jediné správné -jinak bych se k němu asi neodhodlala.“

„Někteří z nás se beztak už předem domluvili s Terranci, že s nimi odletí na jejich domovský svět, aby se od nich něčemu přiučili,“ poznamenal Věj Ikorad. „Jde sice o jinou situaci, přesto bychom se nyní měli odvážít tohoto kroku. Pozemšťané nejsou naši nepřátelé a potřebují naši pomoc. A nezapomínejte na toto: jen a jen jim vdčíme za to, že jsme přežili.“

„Ale představa, že opustíme náš svět... že *poletíme*... je tak hrozná,“ namítl zajímavě Gerek Dur.

„To po tobě ale nikdo nechce,“ poučila

ho mírně Caljono Yai. „Půjdou jen dobrovolníci. Já, Věj Ikorad a Tandar Sel a další, kteří jsou ochotni to podstoupit. Potřebujeme pět tisíc Herreachů, abychom stvořili Šimbau.“

„Myslíš si, že se jich tolik seženete v tak krátkém čase?“ namítl nějaký kněz.

„Snadno,“ odpověděl k překvapení všech Tarad Sul. „Už od té doby, co zahynula paramentálně nadaná dvojčata, víme, že to musíme udělat. Říkal jsem přece, že jsem mluvil s mnohými soukmenovci. Najdeme pět tisíc Herreachů ochotných udělat, co je třeba.“

„Opět zavládlo na nějakou dobu zaražené ticho. „Já nevím, jestli je to skutečně ta pravá cesta,“ prohlásil váhavě mluvčí herreašských Svobodně dýchajících. ^Caljono Yai věděla, jak se mluvčí cítí. Mnohým Herreachům prostě trvalo vždy o něco déle, než pochopili, ale nakonec se všichni tak jako tak museli smířit s novými fakty.

; s „Je ale jediná, která nám zbývá,“ namítl. „Spojím se s Homérem G. Adamsem ? :a'poprosím ho, aby nám poslal z GILGA-MEŠE loď.“

První cesta

Presto Go rozpustila shromáždění a požádala všechny účastníky, aby povolali dobrovolníky.

Tarad Sul doprovodil Caljono Yai ke zpusťšenému táboru Pozemšťanů, kde se nacházela technická zařízení. Chtěl zjistit, jak mladá připomínatelka naváže kontakt s cizinci.

„Překvapil jsi mě,“ přiznala se Caljono Yai Taradovi Sulovi po cestě. „Hodně jsi

přemýšlel a hodně toho také udělal. Proč jsi na sebe nikdy předtím neupozornil?“

„Nenaskytla se vhodná příležitost,“ odpověděl. „Byl jsem spokojen s tím, že jsem rolník a žiji v modlitbách. Věděl jsem, že mám velký dar, nikdy jsem se ale nechtěl stát knězem. Vybudila mě až výzva Nejvyšší zvěstovatelky a já jsem zatoužil přijít sem. No, a tady se to pak tak říká zvrťlo. Zpočátku jsem vůbec nic nechápal, ale to se rychle změnilo. Obstaral jsem si všechny dostupné informace, a čím víc jsem věděl, tím víc zvědavosti se ve mně probouzelo. Momentálně jsem plný očekávání.“

„Kéž by to bylo při lepší příležitosti,“ zamumlala mladá kněžka. Původně měla v úmyslu vydat se z Trokanu na velkou výpravu za poznáním a ne hned zachraňovat celou sluneční soustavu nebo i víc.

„Musíme využít každou příležitost a vy- těžit z ní co nejvíc.“ - '.

„Přirozeně.“

„Bude těžké se spojit s Adamsem?“ ^

„Vůbec ne. Pozemšťané velmi zjednoduší službu svých technických zařízení. Reagují na slova. Samozřejmě to platí, když jde o nepříliš složité postupy, jinak je zapotřebí mít potřebné vzdělání. Moc se v tom sice nevyznám, ale bude nám to stačit.“

Tarad Sul si prohlížel různé agregáty, ale ve skutečnosti ho zase tolik nezajímaly. Neznal ani jejich jména, ani funkce a nebyl tu nikdo, kdo by mu to vysvětlil. Caljono Yai by byla mohla poprosit nějakého Terrance, aby jí pomohl, nepovažovala to ale za nutné.

Tarad Sul si stoupl vedle ní, držel se ale o krok zpět a sledoval, co se bude dít. Nosec se mu nafoukl na dvojnásobek, když mladá připomínatelka vyslovila několik srozumitelných rozkazů a krátce nato se zjevil obraz, kterému říkala hologram.

Byl v něm Pozemšťan a za ním viděl Ta-

rad Sul umělé prostředí: byl to velitelský můstek *kosmické lodi*.

„Zdravím tě, Adamsi," spustila Caljono Yai. „Já tebe rovněž," řekl ten, který se v té chvíli nacházel ve vzdálenosti přibližně šesti miliard kilometrů. „Obdržel jsem zprávu od Vladda. Milá a Nadja budou důstojně pohřbeny. Vladda mě také informoval, že zátřpyť na vás neměl žádný vliv."

„To je pravda. Pro nás se nic nezměnilo. Ovšem tví lidé..."

„Já vím. Všude je to stejné. Proto horečně přemýšlíme, co můžeme udělat, abychom zabránili druhému zátřpyťu."

„Těsně předtím, než se zborčila dimenzi-onální brána, jsem někoho zahlédla. Jsem si jistá, že to byl Atlan a že je ještě naživu."

„Skutečně Atlan? Aspoň drobný důvod k radosti! Co je s Dao-Lin-H'ay a Mylesem Kantorem?"

„Ty jsem bohužel neviděla. Alespoň v posledních dnech ne."

„Podařilo se ti spatřit Allana ještě jednou?"

„Ne, a kvůli tomu také volám."

Adams svraštil čelo, což Caljono Yai vyložila Taradu Sulovi jako známku napětí. „Co...?" vyhrkl.

„Týká se to tvých úvah," skočila mu do řeči připomínatelka. „Zjistili jsme, že se dál nedostaneme." Vzápětí Adamsovi vysvětlila, co přinesl předchozí zátřpyť - a to zjevně náhlý vzrůst bytosti na druhé straně - a vylíčila mu naléhavě, jak vážná je situace.

Nesmrtelný se zachmuřil ještě víc. „Vzdáte to?" zeptal se mladé kněžky.

„Právě naopak," ujistila ho Caljono Yai. „Chtěla jsem tě poprosit, jestli bys nám neposlal loď, dostatečně velkou, aby se do ní vešlo pět tisíc Herreachů."

Adamsovi klesla spodní čelist.

„Asi ho to zaskočilo," pošeptal Tarad Sul své společnosti.

„To si piš, že zaskočilo," odpověděla mu rovněž tiše.

„Promiň," zasípal Adams, „asi jsem ti špatně rozuměl. Vy opravdu chcete opustit Trokan?"

„Ano, bohužel to nejde jinak," povzdechla si Caljono Yai. „Pokud chceme něčeho dosáhnout, musíme se dostat do Filozofovy blízkosti. Proto máme v úmyslu odletět na Term a tam se pokusit stabilizovat bránu. Myslím si, že je to jediná šance."

„Jak jsi to dokázala za tak krátkou dobu?" Adams už ničemu nerozuměl.

„Mám plnou podporu Presto Go, Nových realistů a Tarada Sula, který tu stojí vedle mě. On už delší dobu tuší, že budeme muset opustit náš svět, a proto o tom mluvil s mnoha soukmenovci. Herreachové se rozhodují rychle, když už se rozhoupou. Pomůžeme nám?"

„Samozřejmě, to je bez diskuse! Omluv mě, že jsem se nechal vyvést z míry, prosím. Ale tvůj návrh pro nás znamená první světélko naděje v naší zoufalé situaci!"

„Nemůžeme přirozeně nic slíbit," chladila jeho nadšení Caljono Yai. „Nicméně za pokus to stojí. Už proto bychom neměli ztrácet čas."

„Okamžitě zařídím vše, co je potřeba," zvolal Nesmrtelný. „Zkrátka dorazí na Trokan fragmentární loď Posbiů a dopraví vás na Zem, do oblasti Kilimandžára. To je na jižní polokouli našeho světa. Roboti se postarají o vaše pohodlí a také dohlédnu na to, abyste měli vhodné životní podmínky - tedy příjemnou teplotu a trvalou oblačnost. Řekněte si, pokud potřebujete ještě něco jiného."

Zdálo se, že rozhovor je u konce, ale pak ještě Adams váhavě dodal: „A díky, Caljono Yai! Děkujeme vám za to, co pro nás děláte. Myslím si, že si dovedu představit, co to pro vás znamená."

„Vy jste nám také pomohli," odpověděla

; piladá kněžka prostě a zrušila spojení. „Škoda, že u toho nebyla Presto Go. Určitě by ;se jí to líbilo," řekla vzápětí Taradu Sulovi. ^| „Jednomu pořád ještě tak docela nerozumím," poznamenal. „Pomocí téhle techniky se dají překlenout obrovské vzdálenosti. Nemohli bychom jí využít i my tady? Pak bychom nemuseli *letět*."

„Na to nejsou Terranci bohužel vybaveni," namítla zvěstovatelka. „Jejich technika dokáže mnoho, ale ne všechno. Jsou naprosto bezmocní vůči paramentální síle, jak mi vysvětlily Milá a Nadja Vandemarovy." ; „Jen mě to tak napadlo." j „Přesto je to dobrá myšlenka. Teď by-. hom se ale měli jít nachystat. Adams pošle loď neprodleně. V těchhle věcech jsou ...Pozemšťané velmi pružní a je na ně spolehnouti."

Homér G. Adams ještě chvíli zíral na pohaslou obrazovku a snažil se pochopit, co Se s Herreachy stalo. Že by měl na tenhle národ po celou dobu mylný názor? To ale {bylo jedno. Konečně může něco dělat. Už není sám a bezmocný; Terrancům svitla, byť • nepatrná, šance na záchranu! Herreachové dokázali i přes předchozí, Neúspěchy a první zátřpy vyvolávat i nadále strukturální trhlinu. Caljonin nápad, že (t>y se jim mohla podařit stabilizace ve středu ,ovlivňovacího kruhu, nebyla zase tak scestná. Nešlo o poslední zoufalý pokus, nýbrž o reálnou možnost. Třeba nenajdou jen způsob, jak zničit Filozofa a jeho pozoruhodnou stavbu, nýbrž se jim podaří vypátrat také Adamsovi nezvěstné přátele — nebo alespoň tři z nich.

Poprvé po dlouhé době se bývalý šéf Kosmické hanzy cítil jako znovuzrozený a byl prodchnut optimismem a činorodostí. Poté, co k prvnímu zátřpytu došlo tak

nečekaně brzy, bylo zapotřebí jednat rychle. Bezmocně sledovat, jak Pozemšťané touží nutkavě po smrti, bylo ještě trýznivější než spoluprožívat jejich čmárací šílenství.

Ještěže byli na palubě GILGAMEŠE alespoň Paola Dašmaganová, Cistolo Khan a Gia de Moleonová. Nemělo trvat dlouho a uzdraví se, i když budou trpět příležitostnými poruchami paměti. Byli však mimo zničující Filozofův vliv, jejich síly se vůči-hledě obnovovaly a cítili se opět akceschopní.

Adams se nejprve spojil s Posbii a dozvěděl se, že na Trokan se už vydává fragmentární loď BOX-6624 dlouhá 2500 metrů. Poté požádal Khana, Dašmaganovou a de Moleonovou, aby se dostavili k němu na poradě. Jeho informace o neobvyklém návrhu Caljono Yai na vůdčí osobnosti Terry obrovsky zapůsobila a vzbudila v nich jiskřičku naděje. Všichni tři prohlásili, že jsou okamžitě připraveni zadat NATHANOVÍ příslušné pokyny; evakuovat lidi z bezprostředního okolí Filozofova sídla na úpatí Kilimandžára, přizpůsobit podnebí potřebám Herreachů, dát jim k dispozici roboty a zřídit pro ně přístřeší.

„Ale to není ještě všechno," pokračoval Nesmrtelný. „Kdyby se Herreachům skutečně podařilo stabilizovat dimenzionální bránu, musí být připraveny odstartovat pomocné oddíly. Nevíme, kolik budeme mít času; síly Herreachů jsou samozřejmě omezené. Celá akce musí proběhnout co nejrychleji."

„Nebude snadné najít Allana a zbývající dva," namítla Paola Dašmaganová.

„Pokud pošleme dostatek komand, tak ano," trval na svém skoro vášnivě Adams. „Nezahájím akci s pouhou hrstkou robotů. Už žádné riziko! Ať už se záchranná akce podaří nebo ne, roboti se pokusí o záškodnickou akci ve stavbě, i kdyžby se museli obětovat! Musíme najít nějaký způsob jak

posím vás tedy, abyste
vysláním deseti tisíců
h komand ke Kiliman-
pohotovosti a vyrazí, hned
ai znamení." Konečně se

•^ A ->

la jistá, že odlet a pout' na
rozruch než začátek nové
ad Sul, sešlo se v kratičké
achů - dokonce jich bylo o

ila kolem sebe Presto Go,
Trokanu modlitební trans
že mě," řekla Nejvyšší
é kněžce. „Jsi dokonale
váš obrovským nadáním.
namně podpořit Tarad Sul.
ebuješ a já tam ani nechci.
zůstanu tady a budu
ležitosti."

" slíbila jí Caljono Yai.
c Herreachů opustilo 16.
L. Moond a vydalo se na
etkat s Posbii. Nic s sebou
Homér G. Adams slíbil, že
jich pohodlí. A nikdo
budou pryč déle než

netečně, nikdo na sobě
a mluvili jen málo.
no ráz naráz; než se nadali,
obrovské hranaté kosmické
í odlepila od povrchu.
i nastaly potíže. Trápila je
zoufali si, protože neviděli
klidu jim nepřidalo ani
tě účelové prostředí.
524 Sadel nabádal při-

pomínatelku, aby za každou cenu zabránila
modlitebnímu transu. Nikdo si nedovedl
představit, jaké by mělo důsledky, kdyby se
Herreachové začali modlit uprostřed vesmíru.
^:

Herreachové se s tímto zákazem smiřovali
nelehce, protože modlení by je odvedlo od
jejich nejistoty. Navenek se zdáli být stoicky
klidní jako vždycky, ale uvnitř -Caljono Yai
ještě nikdy předtím nezažila podobný pocit.
Bylo jí, jako kdyby v ní explodovalo nějaké
jídlo a jeho zbytky vířily v žaludku.

Nevěděla, že je poprvé v životě extrémně
rozrušená. Herreachové se naučili přijímat
všechno lhostejně a tohle pro ni byla absolutně
nová zkušenost.

Některí, mezi nimi i Tarad Sul, měli dojem,
že přesně cítí *let*, pohyby nahoru dolů a do
stran, což byl přirozeně nesmysl. Stále znovu
měli snahu sdružovat se do hloučků ke společné
modlitbě a CaljonYai dalo obrovskou práci jim
v tom zabránit.

Ji osobně naprosto přešla chuť dostat se do
transu. Skličující nedostatek prostoru ji dováděl
k šílenství. Jistě, Herreachové byli zvyklí bydlet
v domech, mohli ale kdykoli vyhlédnout oknem
ven do šírého kraje. Znali jen téměř nekonečnou
step a několik málo skalních útvarů. Nyní
dokonce milovali víc pohled na vysokou noční
hvězdna-tou oblohu než dřívější šero. Neznali
vlastně ani slovo *hranice*, protože nikdy
nevytvářeli území. Odlišovali pouze město a
venkov, shluk obydlí a pole.

Jiní tvorové než Posbiové, jejichž biologické
komponenty byly chráněny protiskenovacímí
štíty, by zřejmě při pohledu na dav rozčilených
cestujících prošli náročnou zkouškou
trpělivosti. Protože se dalo počítat se
skenovacím zářením, neměli s sebou
pochopitelně žádné Viličky - což bylo jen dobře,
protože ti by jen dokonali všeobecný zmatek.

Sadelovi ani ostatním členům posádky nijak
nevadilo, když se jich mluvčí a předáci
Herreachů každou minutu ptali, kolik už
uplynulo času, kde se momentálně nacházejí a
jak dlouho ještě potrvá let.

Mnohé Herreachy zklamalo, že nemají žádný
výhled, ale kapitánovi lodi připadalo příliš
riskantní jim ho poskytnout. Jestliže se už nyní
někteří z nich domnívali, že cítí let, asi by jim
přecházel zrak, kdyby mohli vyhlédnout ven.
Bylo přirozeně třeba zabránit za každou cenu
panice.

. Konečně se nervozita cestujících poněkud
zmírnila - už se nevyptávali tak často, Seděli
klidně a nevytvářeli žádné kroužky ^{ll} a Sadel
se rozhodl, že jim přece jen umožní výhled do
kosmu. Na ukázkou vytvořil několik hologramů.
• Upozornil Herreachy na menší nahnědlou
kouli a prohlásil: „To je Trokan, svět, který jste
právě opustili." Potom ukázal na druhou, větší
kouli poblíž a dodal: „A tohle je Terka, tam brzy
přistaneme."

Nastalo hrobové ticho. Herreachové se ani
nepohnuli a vyjeveně hleděli na oba světy.
Nedali na sobě vůbec znát, co si myslí. ^h *Jak je
krásná*, řkala si v duchu Caljono Yai dojatě a
měla při tom na mysli Zemi.

^j A Terra byla vskutku krásná. Kdyby při-
pomínatelka znala slovo klenot, určitě by ji k
němu připodobnila.' Planeta byla zářivě modrá,
ozdobená šmouhami oblaků a jasnými světly,
umístěná v sametové temnotě, V níž nečíhaly
žádné hrůzy.

" „Ještě nikdy jsem neviděl nic krásnějšího,"
vydechl tiše Tarad Sul vedle ní. „Nevěděl j sem,
že je tak nádherná..." i „Ano, je,"
zamumlala Caljono Yai. ?

^ A ^

První krok na cizím světě byl pak méně
vzrušující, zvlášť proto, že planeta nepůsobila
zase až tak cize.

„Vždyť se podobá.našer
menal jeden Herreach.

Měl naprostou pravdu.
horský masiv, tyčící se z
výšky, stanuli Herreachové
Jistě, tráva zde byla hustějš
tu i keře a především strom
nebylo nic neznámého.

Obloha byla pokrytá mra
chladno. Vzduch se dal o
voněl. Nad herreašským tá
přídavné ochranné pole se
Intenzita záření totiž neby
když bylo zataženo.

Herreachové stáli nejprve
a nasávali nejrůznější vů
ovívat lehkým větříkem a
prsty nohou zkoumavě
Většina z nich nevěděla vů
planetě, nezajímali se nikdy
ani o jejich domovinu.

Cizí svět!
Přidělení roboti jim och
všemožné otázky. A tak
dozvěděli, že Země nevypa
jsou zde rozdílné podnební
Přirozeně, že si nemohli pr
mnozí z nich si ale zapan
aby se k nim mohli v příhod
Nebylo tedy nic děsivé
vlastní svět. A ani nic mimo
stovky národů létajících do
nim jednou nemohli patřit ta
, „Nesmíme zapomenout na
Caljono Yai a rozeznala ne
vize Věje Ikorada.

„Přirozeně, že ne," vrát
skutečnosti mluvčí Nových
Chvilkové zbožné vytržer
dovedli Herreachy do tábor
na druhý den. Posbiové se u
jejich úkol skončil - kro-

mě toho nebyli přes veškerá ochranná opatření dlouhodoběji imunní vůči Filozofovu vlivu. Herreachové je ujistili, že beztak nepotřebují jejich pomoc, jak se ostatně už prokázalo na Trokanu.

Caljono Yai dostala přidělené obydlí s malou radiostanicí, aby se mohla kdykoli spojit s Adamsem - nebo přijímat jeho signály. Dovedla si představit, jak toužebně očekává Pozemšťan její hlášení, a tak se mu ozvala.

„Tak jste dorazili," řekl.

Caljono Yai se stýkala s lidmi dostatečně dlouho, aby vycítila úlevu v jeho hlasu. „Očekával jsi snad něco jiného?" odpověděla a mimoděk tím projevila jakýsi smysl pro černý humor.

Adams se zasmál a řekl: „Je to pro vás konec konců docela nová zkušenost a šlo to všechno velmi rychle. Jak se cítíš?"

„Je to vzrušující," přiznala se mladá přimínatelka bez obalu. „Nemohu popsat pocity, které mnou hýbají, protože jsou pro mě úplně neznámé. Ale nejsou špatné. Udělali jsme obrovský krok a jsem si jistá, že to pro nás znamená začátek nové doby."

„Máte všechno, co potřebujete k úplné spokojenosti?"

„Ano. Cítíme se tu velmi dobře. Je to skoro jako za starých časů. Přirozeně vím, že zdejší poměry jsou vytvořené uměle, abychom se mohli soustředit nerušené na modlení. Věřím, že se nám všechno podaří."

„Kdy chcete začít?"

„Zítřka ráno. Musíme se nejdříve připravit."

„Samozřejmě. A taky musíte strávit nové zážitky. Jak spolu zůstaneme ve spojení?"

„Nejspíš bys všechno rád sledoval na vlastní oči, co?" přemýšlela nahlas mladá kněžka.

„Přirozeně že ano. Myslíš, že by vás to rozptylovalo?"

„Upřímně řečeno, není mi zrovna příjem

ná představa, že nás někdo pozoruje z nicoty." ; : ^

„To samosebou chápu. Slibuji ti ale, že nepodnikneme nic bez tvého svolení- což přirozeně nebude tak jednoduché. Musel jsem si už ovšem zvyknout na to, abych byl trpělivý."

„Díky. Ohlásím se ti, až provedeme první pokusy. Pak uvidíme."

„Dobrá. Tak zítřka."

Caljono Yai si posléze šla obhlédnout tábor. Většina Herreachů se už v něm zařídila ^ jako doma; bavili se o tom, co zažili, nebo S; se uvolňovali drobnými, společnými transy. Všude byli roboti, kteří připravovali pro Herreachy vhodné jídlo nebo jim pomáhali při přestavbě obydlí. Všechno to působilo mírumilovným dojmem. Žádného pozorovatele by ani ve snu nenapadlo, že Herreachové poprvé opustili svůj svět a vydali se na pouť na jinou planetu.

Připomínatelce se ještě trochu točila hlava a byla celá zmalátnělá z prvních kroků na cizí planetě a z nezvyklého ovzduší. Uvnitř ochranného pole bylo množství kyslíku sníženo, ale i tak se ho Herreachům dostávalo do kolektorových plic při každém vdechnutí příliš mnoho. Přitom jim ovšem *voněl* a blaženě ho nasávali. Byli jím do- ? "slova opilí a to jen zvyšovalo jejich únavu;

Caljono Yai nebyl tento stav vůbec ne^ příjemný, cítila se nesmíme lehce, skoro jako by se vznášela. Velmi dobře si ovšem také uvědomovala, jak ji pohyb na tomto vzduchu vysiluje...

Zjistila, že zde nemá tak jasný výhled jako na Trokanu, všechno bylo zahaleno jakýmsi oparem, barvy byly měkčí a přechody mezi nimi zastřenější. Čím byl nějaký objekt vzdálenější, tím byl nejasnější. A nebylo to způsobeno pouze kněžčiným mírným opojením.

Budeme potřebovat ochrannou slupku i ve chvíli, kdy se ocitneme u Filozofa, ji

nak bychom padli pod náporom takové spousty kyslíku, pomyslela si mladá připomínatelka. Musím to zítra říct Adamsovi. Nebo nějakému robotovi. Ale až zítra. i Spokojeně se odkolébala na chůdovitých nohách ke svému příbytku. *Jaký to dění povzdechla si v duchu, než usnula.*

7. Terra, 17. července

Časně ráno byli někteří Herreachové lehce zmatení, většina jich ale přestála noc velmi dobře. Caljono Yai informovala Adamse o chystané akci a požádala ho, aby rozšířil ochranné pole až k Filozofovu sídlu. Pak se k němu pět tisíc Herreachů vydalo.

„Doufejme, že tvá domněnka je správná,“ poznamenal Tarad Sul. „Co když nás napadne?“

„Nemyslím si, že je toho schopen v našem rozměru, alespoň podle toho, co mi sdělily Milá a Nadja Vandemarovy,“ namítla Caljono Yai. „A navíc - my jen otevřeme bránu, fyzicky nás nemůže napadnout. A ani “: mentálně nám moc na druhé straně příliš neublížila. Některé z nás to sice vtáhlo do i jiného rozměru a není nám z toho moc dobře, ale nevidím v tom žádné zvláštní neběží péči. Věř mi, nemýlím se.“

^ Během krátkého pochodu k okraji Filozofova sídla měli Herreachové dostatek příležitostí rozhlédnout se po okolí a také jich bohatě využívali. Na první pohled byla tato krajina až nápadně podobná té na Trokanu, při bližším zkoumání se ale daly přece jen poznat určité rozdíly.

Okolí bylo naprosto pusté, lidi byli odsud evakuováni. Herreachům to vyhovovalo, chtěli být pouze sami a nerušeně prožít společnou modlitbu. Pozemšťané pro ně

sice už nebyli tak cizí, ale na užší styky s nimi si stejně příliš nepotrpěli.

V dále, mimo ochranné pole, Caljono Yai tu a tam spatřila bizarní zvířata, která pokojně putovala savanou a žrala trávu a listí. Ještě víc ji zaujaly sice řídké, ale velmi cizí, bizarní zvuky, jež je obklopovaly. Mezi větrovým stromů se občas mihly zvláštní stíny.

Vtom se připomínatelka vyděsila málem k smrti a vrhla se k zemi. Připadalo jí to, jako kdyby se uskutečnil hrůzný sen, který měla poprvé, když začalo ovlivňování. Na vzdáleném stromě se vztyčily tři obrovské temné stíny, roztáhly se & přeletěly s pronikavým pištěním procesí Herreachů.

Caljono Yai nebyla jediná, kdo sebou hodil na zem. Dav Herreachů jako kdyby někdo zkosil a i ti nejodvážnější se příkrčili. Procesí se zarazilo. Třebaže mladá kněžka cítila obrovskou hrůzu, odvážila se vzhlednout k obloze. Tři stíny se zmenšily a vznášely se ve velké výšce. Jejich skřeky slábly. Nakonec zabočily a zakrátko zmizely za obzorem.

„Co to... co to bylo?“ zeptala se Caljono Yai zajímavě robota, který jí pomáhal vstát. Zarazila se, když viděla, že většina jejích soukmenovců se rovněž zvedá ze země a opraňuje si kutny.

„To byli ptáci,“ odpověděl robot. „Afričtí královští orli. Párek a jejich mládě. Odletěli na lov.“

„Ptáci...“ zamumlala Caljono Yai. „To jsou tedy oni. A letěli, protože mávali... jak se tomu říká?“ Pro názornost zamávala pažemi.

„Mávali křídly. Místo srsti mají peří a v dutých kostech vzduch, aby mohli létat.“ vysvětlil jí robot.

Připomínatelka sledovala, jak se robotova slova šíří až nábožným šepem dál. Herreachové také před časem letěli, ale v břiše obrovského stroje. Znali dobře létající ro-

boty a kosmické lodě, i antigravitační plošiny, a nebáli se jich. Všechno to byly konec konců vytvořily techniky a jen poslouchaly příkazy.

Před chvilkou ale spatřili bytost, která nepotřebovala k létání techniku. Tento živý, Samostatný a možná i inteligentní tvor v nich vzbudil zvířecí instinkt, který je přiměl vrhnout se hrůzou k zemi.

• „Vlastně to vypadalo velmi ladně," poznamenal Tarad Sul. Zjevně se už vzpamatoval. „A nemohou nám být nebezpeční?"

„Ani v nejmenším. Loví drobné živočichy nebo se živí zbytky mršin. Opravdu se jich nemusíte bát."

Herreašský rozum tom uvěřil; přesto jen stěží ovládl svůj strach. Na Trokanu se nikdy nevyvinuly létající bytosti, nebyl tam dokonce ani hmyz. Co se týká hmyzu, měli na Zemi zatím štěstí; zjevně mu příliš nechutnala jejich krev a kromě toho se neodvažoval kvůli teplotě a nízkému podílu kyslíku ve vzduchu pronikat do ochranného pole. Těch několik málo jedinců, kteří to zkusili, lezlo malátně okolo a vůbec si Herreachů nevsímalo. Ti se dali opět do pohybu. Občas vzhledli k nebi, ale zjevně beze strachu.

^ ^ ^
I'

Konečně se před nimi objevilo zřetelně Filozofovo sídlo - třpytivá plocha o rozloze asi sto krát sto metrů, v níž těkal nejasný zářivý vír. Byla to jedinečná podívaná a Herreachové byli zjevně zaskočení.

„Zkusíme to odsud," prohlásila Caljono Yai.

Herreachové se rozmístili a sedli si. Připomínatelka měla k dispozici antigravitační plošinu, aby jako vedoucí modlitby seděla na vyvýšeném místě a všichni na ni dobře viděli.

Tarad Sul se držel v její bezprostřední

blízkosti. Už nyní cítila silnou mentální koncentraci a věděla, že s její pomocí dokáže vést oněch víc než pět tisíc Herreachů. Přirozeně se mohla rovněž spolehnout na podporu Věje Ikorada a Tandara Sela* kteří usedli poblíž.

>r,

Dobrovolníci pocházeli výhradně z velikého modlitebního kruhu z minulých týdnů, byli skvěle vyškoleni a věděli, oč jde. Prožili společnou seanci už tucetkrát.

Přesto byla Caljono Yai zvědavá, jaké to asi bude upadnout do modlitebního transu na cizí planetě. Nebudou zde nějaké rušivé vlivy? Neztíží průběh sezení Filozofova blízkost? To mohla zjistit pouze tak, že začne.

ajL

„Shromážděte se!" vyzvala hlasitě přítomné. „Uvolněte se!"

s

Na okrajích modlitebního kruhu stáli roboti, připraveni okamžitě zasáhnout, kdyby došlo k nejhoršímu. Caljon Yai přelétla pohledem shromáždění a zahleděla se do dálí. Přesně tak to dělala i na Trokanu. Byl to její způsob, jak se uvolnit a poddat se transu.

Poprvé v životě měla vést tak početný kruh - bylo to obrovské břímě pro někoho tak mladého, jako byla ona. Ani na chvilku ale o sobě nezapochybovala; věděla, že Presto Go do ní vkládá důvěru právem.

Měla dojem, že na vrcholcích vzdálených hor na obzoru zahlédla slabý stříbřitý třpyt. Táhl se po celém horizontu a provázel jej oblak prachu, z kterého se tu a tam zablýsklo.

Co to asi je? napadlo! Kdyby šlo o noční můru, patrně by se z tohoto úkazu vyklubalo hrozivé vojsko stínů, ona ale nyní bděla a nacházela se na Zemi. Tady byli *létajícími* stíny pouze ptáci, živočichové, kteří žrali rostliny nebo lovili jinou zvěř, tokali a pářili se a vychovávali mladé.

Třeba to byl také jen zrakový klam, Adams ji na to upozorňoval. Konec konců

byli na cizím světě. Caljono Yai ale měla výborné oči a jasný, střízlivý rozum.

Něco tam prostě bylo.

Roboti nijak nereagovali. Díky zabudovaným lokátorům mohli rozeznat případné nebezpečí mnohem dříve než připomínatelka. Protože byli i nadále nehybní, zdálo se, že Herreachy nic bezprostředně neohrožuje. Caljono Yai odložila všechny otázky napotom, nyní šlo o důležitější věci.

Povedu vás.

Cítila soustředění pěti tisíc Herreachů a opatrně je do sebe vstřebávala, zatímco upadala čím dál hlouběji do transu a spo- ;
léčnou vůlí vytvářela obra Šimbau. S téměř bázlivým očekáváním pozorovala kruh modlitebníků...

S A vtom obr povstal. Vypadal stejně jako vždycky a poslouchal vůli Herreachů. Ne-
dyládalyje žádné strašlivé postavy jako ve Strachu zrozený Axamit nebo děsivě končící Gumbuda, a to ani zde, na tomto cizím světě. Trans probíhal hladce, nic ho nenarušovalo.

; CaljonoYai přikázala obrovi, aby vytvořil poblíž Filozofa strukturální trhlinu. Pokud se mu to podaří, chtěla si hned vyzkoušet, zda nepřítel nějak zareaguje. Šimbaa rozpráhl obrovité paže, téměř se dotkl třpytivého valu a zabořil prsty do vzduchu. Zakrátko se objevila úzká křivolaká černá skulina...

^ A ^

Dnes nesoustředíme pohled na druhou stranu, ale pouze na bránu.

Byla to náročná práce, ale rozhodně ne taková dřina jako na Trokanu.

A Filozof nic.

Stejně jako dosud se zdálo, že Herreachové nemají na Filozofa žádný vliv, ať udělají cokoli. Jejich průnik na druhou stranu zů-

stal bez povšimnutí. Šimbaa se snažil rozšířit dimenzní okno na bránu.

Udělejte ji co největší?

Caljono Yai nevěděla proč, ale měla mlhavé tušení, že Adams má ještě nějaký záměr jak zachránit tři nezáživné druhy. Možná vyšle víc než jeden pomocný oddíl...

Ona by to alespoň udělala. Když Herreachové vsadili všechno na jednu kartu, tak co teprve museli vymyslet aktivní Pozemšťané milující riziko?

Ještě zvětšit!

Už překročili kritickou mez velikosti brány, ale nedalo se očekávat že by se náhle zborčila. Caljono Yai cítila, že potenciál Herreachů není vyčerpán ještě ani ze čtyřiceti procent - což bylo méně než polovina množství, kterého dosáhli při svých marných pokusech na Trokanu!

Zatím nehrozilo, že by černý jícen do sebe nasál ojedinelé modlitebníky. Jejich kruh působil i nadále jednoduše a naprosto akceschopně, nikdo nejevil nejmenší známky vysílení.

;-
Připomínatelka nemusela své soukmenovce ani pobízet, vydávali ze sebe maximum dobrovolně. Pod jejím vedením dimenzionální brána utěšeně rostla. ^

Jde to snadno, připomenul se jí Tarad Sul.

Měl pravdu. Caljono Yai nevěděla,, zda vůbec někdy narazí na hranice, ale Šimbaa bez problémů dál zvětšoval bránu. Zdálo se, že se ani nemusí přímo dotýkat rukama jejích okrajů — to by v té chvíli vlastně ani nebylo možné - roztahoval ji imaginárně.

Kam až chceš zajít?

Klidně by byla mohla pokračovat, ale nebylo to už zapotřebí. Věděla, že to stačí.

Držte ji!

Herreachové ani nepotřebovali příliš intenzivně vést. Roztřepené kraje trhliny se poznenáhlu uhladily a vyrovnaly.

To stačí.

CaljonoYai nechtěla, aby se modlitební-

či vydali ze všech sil najednou. Nyní věděli, jak to jde - a ze to jde.

Když všechno mělo tak hladký průběh, usmyslela si připomínatelka, že přece jen nakoukne na druhou stranu. Třeba uvidí Allana a jeho druhy a podaří se jí je osvobodit, dřív než...

To, co spatřila, jí málem vyrazilo dech.

Na Trokanu mohli nahlížet do cizího vesmíru pouze malým otvorem a už tehdy vypadal rozlehle. Nyní ale v mnohonásobně zvětšené bráně působil ještě gigantičtější a hrozivější. Stejně jako číhající, pulzující organismus v jeho středu...

Musí to být ono dílo, o němž hovoří Filozofovi učedníci a nositelé buněčných aktivátorů. Je živé — a nevšímá si nás. Caljono Yai si tím okamžitě přestala lámat hlavu. Důležitější bylo, že se na stavbě i nadále pracovalo a rozšiřovala se. To znamenalo, že bestie explozivně vzroste nejméně ještě jednou - do nepředstavitelné velikosti a moci.

Mladá kněžka usilovně pozorovala vesmír. Bohužel se nemohla nijak projevit, navázat kontakt s nezvěstnými. Stříbrným mořem prolétala spousta bytostí, a také strojů nebo robotů. Po Allanovi, Dao-Lin-H'ay a Mylesi Kantorovi však nebylo ani památky. Kde by je měli hledat? Mají ještě vůbec nějakou šanci?

Caljono Yai přestala vnímat svět okolo sebe. Čas plynul jako splašený a přišla k sobě, teprve když začalo ubývat světlo.

Zavřete bránu! Viděli jsme dost.

Herreachové poslechli její mentální výzvu. Dimenzionální brána se zavřela a Šimbaa se rozplynul. Všechno bylo, jako by se vůbec nic nestalo.

A Filozofie ani nepohnul.

Modlitebníci pomalu přicházeli k sobě; byli vyčerpaní, ale spokojení. Nikdo z nich nezahynul a ze všech vyzařovala naděje. Bylo nade vše pochybnost, že se jim i příště

podaří stabilizovat bránu, a to jakkoli velkou.

Caljon Yai měla vskutku pravdu. *Vyplatilo se jim učinit odvážný krok a opustit Trokan!*

Herreachové vstali a rozhlédli se - a užasle strnuli.

„Co je to?“ ptali se jeden přes druhého.

Caljono Yai povýšeně narovнала nose a znalecky prohlásila: „To jsou pomocné oddíly.“

„*Pomocné oddíly?*“ opakoval nevěřicně Tarad Sul.

„Přirozeně, pomáhají zachránit naše světy.“

Stříbřitý pruh, kterého si Caljono Yai všimla na začátku modlitby, se mezitím rozrostl a proměnil v mohutné vojsko bojových robotů, které se valilo savanou jako lavina, kam až oko dosáhlo. Úžasnou rychlostí se blížilo k herreašskému táboru.

^ ^ ^

„Není žádný důvod k obavám,“ oznámila Caljono Yai jako obvykle nevzrušeně a bez okolků Adamsovi.

Dobře si všimla, jak je napjatý. Patrně po celou dobu pobíhal nervózně po velitelském můstku GILGAMEŠE sem a tam a čekal, až se Herreachanka ozve.

„Můžeme bránu libovolně zvětšit a udržet ji stabilní. Tví bojovní roboti zaujmou do rána postavení a pak můžeme zahájit společnou akci. Kolik jich vlastně je?“

„Deset tisíc. Nechtěl jsem nic riskovat a povolal všechny, které jsme dokázali v tak krátké době sehnat,“ odpověděl Pozemšťan.

„Protože to jsou roboti, předpokládám, že je necháš bít se do posledního,“ poznamenala připomínatelka.

„Jistě. Roboti budou bojovat až do úplného zničení - buď sebe samých, nebo stavby. Mají natolik těžkou výzbroj, že jsou

schopni způsobit bytosti v centru nebo alespoň stavbě rozsáhlé škody."

„Pochybují, že dokážou zničit stavbu nebo bytost docela. Jde o nesmíme odolnou mentální moc."

„Přesto. Víc nemohu udělat, ale i pouhé pozdržení vývoje pro nás znamená získání času na další akce. Pokud ale máš nějaké pochyby, tak..."

„Řekla jsem ti už, že není žádný důvod k obavám," přerušila Nesmrtelného Caljono Yai. „Kdybychom o něčem pochybovali, jistě bych ti to nezatajovala. Sezení ale dnes proběhlo tak hladce, že nemohou nastat žádné problémy. Nemáme žádné ztráty a všichni jsou trochu vyčerpaní, cítí se ovšem skvěle a jsou připraveni na druhé kolo. Zítra můžeme provést rozhodující úder, Adamsi. Jakmile stabilizujeme bránu, vyšli roboty."

„Dáš mi znamení?"

„Zaručeně poznáš sám, kdy nadešla pravá chvíle."

„To znamená, že tentokrát budu moci přilízet?"

„Ano. Je to dokonce nutné. Během transu se s tebou nemohu spojit a roboti nesmí stát moc blízko nás. Dozvíš se také něco o svých přátelích, nebo - pokud by něco nevyšlo..."

„...neříkala jsi před chvílkou, že se to nestane?" uchechtl se Adams.

„A pořád tomu pevně věřím," přerušila ho rozhodně Caljono Yai.

8.

18. července NGL. útok

„Kolik jich je teď?" zeptal se Myles Kantor Kartaniňanky.

Dao-Lin-H'ay se právě vrátila z průzkumného letu a dřepěla v rohu. „Jsme obklíče-

ní," odpověděla suše. „Nemáme šanci prorazit. Zatím nás ještě neobjevili a nepohybují se ani v bezprostřední blízkosti, ale je to jen otázkou času."

„Všechno je jen otázkou času," namítl Atlan nevzrušeně. „Bomba může explodovat každou chvíli. Není už ani důležité, jestli nás předtím zajmou."

Na chvíli zavládlo ticho. Situace tří Nesmrtelných byla čím dál zoufalejší. Našli skrýš, která byla zatím bezpečná, ale nemohli z ní ven. Kruh Tolkandů kolem ní se stále zužoval.

Ale to ještě nebylo všechno. Mylesi Kantorovi se podařilo nastavit řízení dávek hypenergie jedné článkovité lodi tak, že měla za několik dní vybuchnout. Exploze měla být tak silná, že zničí Goeddu i s líhňovým kosmem.

Nositelům buněčných aktivátorů ale, bohužel, nebude dopřáno pozorovat tuto zkázu jako nezúčastnění pozorovatelé. Přestože neměli k dispozici časomíru, bylo jim jasné, že lhůta se chýlí ke konci a že při explozi zahynou.

„Nemohu bombu deaktivovat, i kdybych chtěl, protože se to kolem nás jen hemží pronásledovateli," řekl Myles Kantor a vzápětí vzdorně dodal: „A já ani nechci."

„Proč taky? Pak by bylo všechno nadarmo. A když už musíme zemřít, tak za velkého třesku a s plnou parádou," prohlásila Kartaniňanka. „Jsem pro to, abychom se odsud nehýbali. Ti venku nemusejí vědět, kdo jim zhasne svíčku. A to ani pár vteřin před smrtí."

„Také si to myslím," přikývl Arkonidan. „Dokonce ani nesmí tušit, co se na ně chystá."

„Jaká to hrdinská smrt," povzdechl si vědec. „Určitě vejdemo do učebnic dějepisu a budou na naši počest psát hrdinské eposy. A také bude zase pár volných buněčných aktivátorů..."

„Samozřejmě, Caljono Yai. Přeji vám hodně zdaru -je to v zájmu nás všech." "

„Až na to, že z nich moc nezůstane. Budou k nepotřebě," vyprskla Dao-Lin-H'ay jízlivě. „Individuální nastavení nelze měnit, ledaže by to udělal ID. Jak se ale zdá, stařík ani nemá valnou chuť vytáhnout nás z téhle bryndy."

„Možná mezitím superintelligence došla k názoru, že to nebyl zrovna šťastný nápad rozdávat nesmrtelnost."

„Ted' by nebyl mamý pohárek vurguzzu," zamumlal Allan zasněně. „Líbí se mi představa opilých molekul ženoucích se rychlostí světla všehomírem..."

„Sakra, nech toho!" zamručel Kantor. „Mám dojem, že se do tebe vtělil Filozof a ještě navíc pár potřeštěných lyriků. Pokud chceš nějak omámit, mohu ti posloužit-jednoduše ti jednu vrazím. Nebo si sundej průbu."

„Přirozeně také můžeme vylézt z doupěte ven a trošku si zabojovat," uvažovala nahlas Kartaniňanka.

„Na to je potřeba příliš mnoho energie," mámiti Kantor. „Aspoň bychom se nějak zabavili."

„Radši tu počkáme. Možná umřeme včas nudou," vmísil se do debaty Allan.

^"A."^1.^

Caljono Yai se ráno naskytla úžasná podívaná. Vojsko bojových robotů se dostavilo v plném počtu, a aby nezabírali příliš mnoho místa, vznášeli se v antigravitačních polích ve dvou vrstvách nad sebou.

„Čekají, až se do toho pustíme," řekl Tarad Sul.

„Tak začneme," zvolala připomínatelka. Spojila se s Adamsem a sdělila mu, že vbrzku zahájí modlitbu. Adams nebyl sám, v holokrychli s ním byli ještě dvě ženy a jeden muž. „Během seance s vámi přirozeně nemohu komunikovat, a proto vás prosím, abyste se chovali co nejnenápadněji. Jen byste rušili naše soustředění."

Krátce nato se vydalo procesí Herreachů z tábora. Po cestě tentokrát neviděli žádnou zvěř ani ptáky. Zřejmě je zaplašilo de* set tisíc hrozivě vyhlížejících robotů.

Herreachové si jich naopak nevšímali. S náměsíčnou jistotou zaujali stejná místa jako včera a zaměřili veškerou svou pozornost na mladou kněžku ve fialové kutně, sedící o něco výš na antigravitační podušce.

„Budeme postupovat stejně jako včera; a tentokrát se plně soustředíme na slabí* ^ žáci brány. Až se nám to povede, vyšle

Adams na druhou stranu roboty. My se při tom budeme koncentrovat na pozorování ta možná objevíme Allana a další dva Ne-: smrtelné. Pokud někdo z vás znejistí, necht' ^vyhledá pomoc u souseda. V žádném případě ať se nepřestane modlit! Je nás málo.. a nesmíme si dovolit výpadky, jinak neudržíme Šimbau. Nemyslím si však, že k tomu , dojde. Naš včerejší úspěch dokázal, že tady jsme na správném místě. Nenechte s^ ani zastrašit tím, co uvidíte! Nesmí vás to vyvést z míry, jinak jsme ztraceni všichni."

Když Caljono Yai domluvila, Herreachové si sedli na bobek, jako pokaždé při modlitbě, a lehce se schoulili, když se začali dostávat do transu.

Na úpatí mohutné hory, poblíž záhadného třpytivého pole a blyštivého vojska robotů pak podruhé stvořili dvanáctimetrové-ho obra Šimbau. Jeho impozantní zjev snadno předčil všechno ostatní.

Okamžitě začal „trhat" vzduch a vytvořil klikatou Škvíru mezi rozměry. Když padla tato překážka, zbytek už šel snadno. Trhlina se proměnila v okno a to se zvětšilo na dimenzionální bránu.

Byla oválná a neustále se zvětšovala. V konečném stavu měřila v nejširším místě

sto metrů a dosáhla výšky dvě stě metrů. Uprostřed ní pomalu kroužil jakýsi vír.

Caljono Yai krátce pomyslela na ty, kteří pozorovali tento proces na vzdáleném GIL-GAMEŠI. Jistě teď oněměli úžasem. Nečítí: takového dozajista v životě neviděli. Bohužel neměli možnost nahlédnout do druhého světa, protože i při tak velké bráně jim v tom bránila vizuální černá zastěná.

Herreachové touto stěnou bez problémů pronikali mentálně. Zatím ale ještě nebyli tak daleko.

Téměř hodinu trvalo připomínatelce, než navedla Herreachy, aby udrželi bránu ve stabilizovaném stavu. Tak velkou ji nikdy předtím nevytvořili — a ještě nikdy jim to nešlo tak hladce.

Milá a Nadja Vandemarovy by mohly zřet- / mě ještě žít, kdyby nás tohle napadlo dřív blesklo mladé kněžce hlavou. Samozřejmě ze při tom necítila lítost ani smutek, její úvaha byla naprosto věčná. A také nesmyslná, protože se nedá nic měnit na tom, co se už jednou stalo. Proto ji také vzápětí zapudila.

a Opticky se dala dobře pozorovat stabilizace dimenzionální brány. Obr Šimbaa intenzivně upravoval a uhlazoval její okraje, až kolem ní vznikl úzký načervenalý pruh. Brána vedoucí „na druhou stranu“ byla stabilní. Šimbaa konečně ustoupil ke straně. Jako by chtěl pyšně předvést své umělecké dílo. Zůstal nablízku jako stráž, aby v případě nouze okamžitě zasáhl.

Brána byla i nadále stabilní.

To bylo znamení pro robotické vojsko. Caljono Yai se domnívala, že dostane povel k akci přímo z GILGAMEŠE - i když nemohla tušit, že ho vydá Cistolo Khan prostřednictvím NATHANA. Slíbila Adamsovi, že mu dá vědět, že nadešla pravá chvíle.

A početné vojsko se také vzápětí vydalo na pochod ve třech na sebe nastavených

úrovních a začalo se valit dimenzionální bránou na druhou stranu.

Připomínatelka věděla, že pozorovatelé na palubě GILGAMEŠE mohou jen sledovat, jak roboti procházejí bránou a mizí na druhé straně. O dalším průběhu akce je mohli informovat pouze Herreachové -pochopitelně, ale až po jejím skončení. Možná to byla tak trochu škoda, alespoň Pozemšťané a jejich přátelé viděli, jak roboti vstupují do Goeddina litinového kosmu.

Nyní rozdělte koncentraci, opatrně, ať neuděláte žádnou chybu. Vnímejte svou sílu!

Mladá kněžka cítila, že Herreachové mají stále ještě značnou rezervu. Nechala je polevit v soustředění do té míry, aby dokázali udržet bránu ve stabilizovaném stavu, a společně se všemi pak překonala vizuální stěnu, aby mohli pozorovat postup bojových robotů.

^•^•^

„Já už to nevydržím!“ vykřikla Dao-Lin-H'ay. „Mám pocit, že se tam venku něco děje! Musím se tam podívat stůj co stůj.“

„Tentokrát tě určitě vyčmuchají!“ varoval ji Myles Kantor.

„Neboj, dám si pozor. Tahle nečinnost mě přivádí k šílenství.“ Aniž si všímala dalších námitek svých druhů, vylezla Kartaniňanka z úkrytu a vydala se nízkou šachtou pryč.

Sotva jim zmizela z dohledu, prohlásil vědec neklidně: „Už bychom se neměli rozdělovat.“

„Vždyť je od nás jen pár metrů,“ uklidňoval ho Allan.

„To může stačit. Co když ji zajmou? Nesmíme tu trčet a čekat. Já jdu za ní.“

Pomalu nám to leze na mozek, pomyslel si Arkonidan. Nahlas řekl: „Tak dobrá, vy» dáme se za ní.“

Vylezli z kobky ven do šachty a nedostali se daleko, když uslyšeli Kartaniňančin zdušený výkřik.

„Co se děje?“ vykřikl Atlan poplašeně. „Už jdeme!“

„Tak si pospěšte!“ odpověděla jim tiše. „To musíte vidět!“

Dao-Lin-H'ay si zalezla do spleti potrubí hned vedle vchodu do šachty a uvolnila místo přátelům. A ti se zarazili s ústy dokořán, když k ní dolezli, a vykoukli zvědavě ven.

Bitva byla už v plném proudu. Z cárů stříbrné mlhy se vynořovaly důvěrně známé postavy a bylo jich čím dál víc. Napadaly Physandy a jejich roboty a bez jakýchkoli cavyků je zneškodňovaly. A z mlhy se valily další a další.

„To... to jsou naše robotické jednotky,“ vyhrkl Arkonidan. „Přesněji řečeno terranské.“

„Naši blízcenci to dokázali!“ zajásal My-les Kantor. „Brána je zase otevřená a poslali nám pomoc!“

„Hrnou se sem nepetržitě. Musejí jich být už stovky, ne-li tisíce!“ užasla Kartaniňanka.

„Měli bychom hledět, abychom se dostali odsud pryč co nejrychleji!“ řekl naléhavě Atlan. „Loď může každou chvíli explodovat!“

V mlžném moři vládl nepředstavitelný chaos. Tolkandy nečekaný útok dokonale zaskočil; spousta jich byla zlikvidována dřív, než se stačili vzchopit k obraně. Nic podobného se jim ještě nestalo! Příímý útok na Goeddin líhňový vesmír a na stavbu byl absolutně *nemyslitelný*!

Terranští roboti proudili bez ustání dimenzionální branou a každý z nich se okamžitě zapojoval do boje.

Tři nositelé buněčných aktivátorů podle jejich proudu poznali přesně, kde se nachází spásný východ. Žádný Tolkand jim ne

věnoval pozornost, když opustili skryš a zamířili těsně nad řadami přilétajících robotů k bráně. Letěli maximální rychlostí, protože očekávali každou vteřinou explozi článkovité lodi.

„To by byla smůla, kdybychom zařvali těsně předtím, než bychom stačili proplout bránou, co?“ prohodil vědec s jemným náznakem černého humoru. „Nech si ty kecy!“ zavrčel Atlan. Také pozemští roboti ignorovali Nesmrtelné a vrhali se v souladu se svým naprogramováním na nepřitele. Mlhou probleskovaly zášlehy z paprskometů a uprchlíci ještě zrychlili. Bylo by hloupé, kdyby zahynuli v soustředěné palbě stejně jako pla explozi lodi...

„Tamhle!“ zvolala Dao-Lin-H'ay, která letěla kousek před svými druhy, a ukázala : na zářivý ovál v prostoru. „To je brána! Ale je mnohem větší!“

Otvorem neustále proudili dovnitř další roboti, i když jejich řady postupně řídly

„Nejdřív jsme navěky odříznuti od ostatních na druhé straně, a teď tohle!“ vyhrkl Myles Kantor užasle.

„O tom můžeš přemýšlet později!“ *pokáral* ho Atlan rozmrzele. „Teď musíme koukat, abychom vypadli dřív, než skoná celá ta sranda! Jen doufám, že nejde o nějaký pitomý žert.“

Nablízku na ně nečíhali žádní Tolkandové, a proto tři Nesmrtelní nabrali výšku a prolétli hladce a co nejrychleji dimenzionální bránou. Stále ještě to nechápali. Ještě před několika málo minutami se loučili se životem a nyní měli záchranu na dosah ruky. Jen doufali, že zářivý ovál není žádný zrakový klam.

Báli se, že se jejich naděje ještě v poslední chvíli rozbije napadrt, a stresovalo je to ještě víc než to, co prožívali v minulých dnech. I přes zabudované čipy se jim za-

vratně zrychlil tep, v uších jim šuměla kolotající krev a jejich srdce splašeně bila... A pak najednou byli venku...

9.

Term, tentýž den

„A je to!“ zajásala Dao-Lin-H'ay. „Dokázali jsme to! V poslední vteřině!“

Její dva druzi se rovněž rozchechtali a všichni tři se objímali a poplácávali po ramenou. Teprve po chvíli začali vnímat okolí.

„No jo, ale...“ vyhrkla Kartaniňanka zcela zmateně, „... kde to vlastně jsme?“

„Na Trokanu určitě ne,“ prohlásil přesvědčeně Myles Kantor. „Jsme na Zemi. Na úpatí Kilimandžára, poblíž Filozofova sídla, jak známo,“ doplnil vědec Atlan.

„Tamhle dole jsou ale naši Herreachové a tamhle obr Šimbaa...“

„Já už vůbec ničemu nerozumím!“

„A především: Nikde nevidím Milu a Nadju.“ Atlan sebou trhl, když se náhle aktivoval přijímač SERUNU a ozval se důvěrně známý hlas Homéra G. Adamse. „Jsi to opravdu ty, Allane?“ zahlolil bývalý šéf Kosmické hanzy. „Nemohu tomu ani uvěřit!“

„Jsme v pořádku všichni tři, Homére, ale... co se to tu děje za zázrak?“

„Ano, je to velkolepé. Herreachové nás sami od sebe požádali, abychom je sem . dopravili! Jsme s nimi v nepetržitém spojení a zažíváme to všechno tak říkajíc v živém přenosu. Nechtěli jsme věřit vlastním očím, když jste zničehonic proletěli bez úhony bránou... už jsme se v to ani neodvažovali doufat, když jste byli tak dlouho nezvěstní!“

Adamsovi přeskakoval radostí a vzruše-

ním hlas. Jako by bylo přímo slyšet, jak mu spadl balvan úlevou z osamělého srdce.

„Co se vlastně stalo...?“ vyhrkl Arkonidan.

„Kolikátého máme dnes, Homére?“ vpadl mu do řeči Myles Kantor.

„Osmnáctého července...“

„Nebesa, musí se okamžitě zavřít brána!“ vykřikl vědec. „Každou chvíli to může na druhé straně vybuchnout!“

„Musíme varovat Caljono Yai,“ zvolal Adams. „Rádiem to ale nejde, musíte přímo k ní. Najdete ji tamhle na antigravitační plošině.“

„Proč zrovna za ní?“ podivil se Atlan, když těsně nad zemí zamířili k nepatrné tečce. „Kde jsou Milá a Nadja?“

Adams chvíli mlčel a pak hlesl: „Samo-zřejmě, že to nemůžete vědět. Je mi to líto.“

Arkonidan cítil, jak se v něm všechno stáhlo. Také Myles Kantor a Dao-Lin-H'ay se zatvářili zděšeně. „Jsou mrtvé?“ zašeptal.

„Vysvětlím vám to později. Čistoto Khan právě vydal rozkaz posledním několika robotům, aby zůstali. Brána se může zavřít.“

„Tak honem, pospěšte si!“ naléhal vědec.

Vzápětí doletěli k herreašské připomínatelce.

<>- A ^

CaljonYai byla spokojená. Roboti se valili hromadně na druhou stranu a brána byla i nadále stabilní. Přirozeně - stejně jako ostatní Herreachové — pochybovala o tom, že by roboti mohli nějak zvlášť ublížit mocné mentální bytosti; šlo hlavně o to, aby zachránili tři nezvěstné Nesmrtelné.

Mladou kněžku proto také potěšilo, když se z mlžného moře náhle vynořili tři důvěrně známí humanoidi v ochranných oblecích a spěšně zamířili k bráně. *Jsou naživu, všichni tři, a my jsme je zachránili*, pomyslela si pyšně.

Herreachové jásali nad tímto úspěchem, který se dostavil po nekonečné sérii nezdarů a obrovských ztrát. Konečně se jim podařilo učinit rozhodující krok — konečně našli správnou cestu!

Museli se ovšem i nadále plně soustředit, a tak téměř nevnímali okolí — na rozdíl od Caljono Yai. Museli získat co nejvíc informací, aby mohli provést poslední drtivý uder. První cíl - zachránit zmizelé - už dosáhli.

Nyní, když mentální bytost a její pomocníci byli zaměstnání bojem s roboty, se Herreachové mohli dívat na druhou stranu zcela nerušeně. Usilovně hledali nějaké slabé místo.

Přesto si připomínatelka všimla, že u ní přistál Atlan s dalšími dvěma Nesmrtelnými. Domnívala se, že jí chtějí patrně poděkovat za záchranu. Bylo by pro ně ale mnohem důležitější, kdyby se nejprve dozvěděli všechno od Adamse, například o smrti Milý a Nadji Vandemarových. Jistě ale mohli počkat a promluvit si o všem, až skončí; modlitba. '(. Ti tři mluvili na Caljono Yai jeden přes

druhého. Ona je však neposlouchala. Měla , důležitější úkol, a protože trans trval už celé hodiny, nechtěla spotřebovávat zbytečně .energii.

Kdo ví, zda se jim ještě jednou podaří tenhle výlet, když byla sféra snů napadena zvenčí! Dalo se předpokládat, že příště Herreachové narazí na dodatečnou, možná nepřekonatelnou bariéru. Tohle byla jejich jediná šance, než bude po všem.

Tři Nesmrtelní ji stále volali. Zamlženým rozumem vnímala, jak hlasitě křičí a dokonce sejí i dotýkají. Chtěli na sebe upozornit za každou cenu, chtěli jí tedy sdělit něco závažného. Možná to nějak souviselo s jejím pozorováním. Připomínatelka však byla i nadále soustředěná natolik, že nedokázala rozumět jejich volání.

Možná by bylo jednodušší, kdyby zmenšila bránu a přiměla Šimbau, aby ji přidržoval. Vojsko robotů už se přemístilo na druhou stranu a nebylo třeba, aby byla tak velká. S návratem bojových strojů se beztak nepočítalo.

Caljono Yai opatrně navedla koncentraci Herreachů tak, aby zmenšila na polovinu dimenzionální bránu, ale neporušila její stabilitu.

Modlitebníci zvládli tuto operaci hladce, mladá kněžka ale zjistila, že se u některých už projevuje únava. Dlouho už nebudou moc pozorovat. Zmenšením brány se snížila i intenzita soustředění, ale současně prodloužila doba pozorování.

V té chvíli Caljono Yai zaslechla první útržky slov: „...rozuměla... zmenšit,; a uzavřít... bránu.“

Úplně uzavřít dimenzní bránu? Ne, to ne! Proč?

A znovu uslyšela: „...zavřít... bomba... peklo...“

V té chvíli připomínatelka pochopila. *Velký Kummerogu!* vyděsila se. Na *druhé straně se něco chystá!*, Bylo už pozdě...

Goeddina smrt

Caljono Yai skoro oslepil záblesk. Následující třesk z valné části zachytila dimenzionální hranice. A pak vypuklo peklo. Další příšerná exploze následovaná řetězovou reakcí dalších výbuchů. Záblesky. Fontány jisker a ohnivé koule.

Mlžné moře hořelo a stavba se roztříštila na miliony kousků, z roztržených trubic a hadic stříkala bahnitá kaše. Organismus uvnitř konstrukce se rozerval na droboulinké části a ty se rozplývaly v pekelném žáru.

Připomínatelka očekávala mocný mentální smrtelný chropot, ale všechno se to sběhlo tak rychle, že obluda v bublině snů ani neměla čas naposledy zařvat a rozplynula se bleskově v nicotě.

Explozemi však vzápětí popraskala celá slupka sféry snů a na druhé straně zůstala jen dutina a v ní spousta trosek vznášejících se hyperprostorem jako jakési ostrůvky.

A bylo vidět i něco zvláštního: Na těchto blocích seděla vždy jedna postava. Ačkoli se to zdálo neuvěřitelné, podařilo se jim přežít všeobecnou zkázu — ale jen proto, aby byly nakonec přece jen odsouzeny k smrti.

Caljono Yai emocionálně vnímala, že tyto bytosti jsou vysoké jako Herreachové a mají matně zelenou pokožku. Zploštělá hlava jim seděla rovnou na trupu a byly v ní umístěny funkční lišty, z nichž bylo nenápadnější bílé oko.

Připomínatelčin mentální zrak byl ostřejší než kdy předtím a posilovali jej také všichni Herreachové, kteří takto viděli totéž co ona. Nepodařilo se jim v těch několika málo vteřinách spočítat, kolik těchto ztracených, na svých ostrůvcích odplovajících, navěky od sebe odloučených bytostí, je. Nicméně vypadaly jedna jako druhá.

Až na jednu výjimku...

Caljono Yai neměla čas prohlédnout si tuto bytost podrobněji, ale vtiskla si její obraz pevně do paměti.

Příšera byla zničena i se svým vlastním vesmírem, a to přímo před očima zděšených Herreachů, kteří ani nestačili zareagovat.

Vlna exploze se v té chvíli provalila dimenzionální bránou. Herreachové se vzpamatovali z úleku a instinktivně zrušili trans, aby se brána co nejrychleji zborčila. Téměř všichni se stačili včas schoulit do ochranných kuten.

Brána se rozplynula ve zlomku vteřiny a jako památka na mohutný výbuch zbylo

na zemi několik vypálených míst. A také skoro čtyřicet mrtvých Herreachů na okraji, kteří neunikli ničivé síle.

11-

Obět

Uplynulo několik minut ochromujícího mlčení. Herreachové pomalu přicházeli k sobě. Museli nejprve ve vědomí zpracovat a pochopit to, co viděli, aby to mohli vyjádřit slovy. Mnozí utrpěli kromě šoku také lehká zranění a měli ožehnuté kutny. Ze všech stran se k nim už hrnuli roboti, aby se o ně postarali.

Mlčeli i tři Nesmrtelní a bylo přerušeno rovněž spojení s GILGAMEŠEM.

Vtom šťouchl Myles Kantor Allana lehce do boku a ukázal směrem k hoře. Třpytivé pole zmizelo, jako kdyby nikdy neexistovalo. Krajina vypadala naprosto nedotčeně a nad savanou se tiše a chladně tyčilo Kilimandžáro jako její věčný strážce.

„Takže je to pravda...“ zašeptal Arkonidan ochraptěle. V ústech měl sucho. — „Jaký ještě potřebuješ důkaz?“ zavrčel vědec.

Vše bylo jasné. Filozof už .neexistoval, podlehl zkáze nebo byl odvát kamsi do hyperprostoru, spolu s ostatními.

Tři Nesmrtelní stáhli na zem plošinu, na níž seděla Caljono Yai. Herreachové vstávali a vrávoravě se vraceli do tábora. Mrtvé a raněné odnesli roboti. Na zpáteční cestě nikdo nepromluvil ani slovo, všichni byli v šoku.

Ze strnulosti je probral teprve Adamsův hlas, když dorazili do tábora; ve vysílači se vytvořila holokrychle a v ní se objevily mrtvolně bledé obličeje bývalého šéfa Kosmické hanzы a tří vůdčích terranských osobností.

„Najednou nastal výpadek v přenosu," vyhrkl Adams zmateně. „Co se stalo? Jste v pořádku?"

„Ano, jsme," odpověděl Allan. „O tom, co se stalo, nám asi nejlépe poví Caljono Yai."

Připomínatelka ochotně vylíčila všechno, co viděla. Mnohdy se zajíkla, protože nedovedla přesně vyjádřit slovy, co se v oněch několika málo minutách vlastně stalo.

„Je to tedy pravda," řekl Adams, když domluvila, a vydechl si úlevou. „Dokázali jsme to! Goedda je zničená!"

Dalo se tomu stěží uvěřit, protože se to všechno sběhlo tak rychle, nicméně připomínatelčina zpráva zněla naprosto přesvědčivě. Nedojde už k druhému zátřpytu, ani třetímu, čtvrtému, pátému nebo šestému, po němž se měly uskutečnit vize z Filozofova snu o smrti miliard Galaktiků.

Mléčná dráha a její obyvatelé byli zachráněni, zbaveni touhy po smrti a Filozofova zničujícího vlivu. Na obzoru se objevil nový začátek!

^ A ^

„Jaké to asi bude, až se všichni probudí?" vyhrkl Myles Kantor a měl na mysli zachráněné Galaktiky.

„Nejspíš to bude stejné jako u nás," odpovíděla Paola Dašmaganová. „Postupně se jim pročistí rozum a budou mít pocit, že opět našli cestu k sobě. Zmizí prostě všechno, čím se zabývali předtím. Zbude jim pouze mlhavá vzpomínka. Fyzická regenerace bude ještě snazší."

Třebaže o tomto procesu snili v minulosti častokrát, nyní nikdo nepropadl euforii. Čekala je ještě spousta práce.

A zřejmě asi nikdo nevěřil, že by skutečně bylo po všem, přestože Goedda zemřela. Co asi podniknou Tolkandové s obrovskou bojovou flotilou článkovitých lodí

v prostoru 47 Tucani, až se dozvědí o zániku bytosti, kterou uctívali jako bohyni?

To vše ale byly problémy, s kterými se Galaktikové mohli vypořádat.

Herreachové byli nyní natolik vysílení, že si šli okamžitě odpočinout. Zdálo se, že ani nemají potřebu probírat, co se stalo. Konec konců to viděli sami a nijak o tom nepochybovali. Splnili svůj úkol a tím to pro ně bylo vyřízené. Tarad Sul vyhledal Caljono Yai, která stále ještě byla u nositelů buněčných aktivátorů. „Jak dlouho se tu zdržíš?" zeptal se jí

„Jsou nějaké problémy?" ; „Někteří z nás by se na něco rádi zeptali."

„Mohou počkat do zítřka? Musíme projednat spoustu věcí. Vyřídí ale Věži Ikorad

doví a Tandar Selovi, že jsme dosáhli máximy. Zítřka jim to vysvětlím osobně." -) „Dobrá. Něčemu jsme neporozuměli. A... dozví se o tom Presto Go?"

„Zkusím se s ní spojit. Ale i to má čas. Tuhle noc určitě strávíme bez hrůzných snů."

„A právě to nechápu," řekl Tarad Sul vát háve.

„Necítíme se přece jinak."

„Já vím," přisvědčila Caljono Yai. „Jsem ; na tom úplně stejně. Opravdu nezaznamenávám žádný rozdíl. Možná se to změní, ať ; si odpočineme a nebudeme v takovém vypětí. I to se vyjasní."

Tarad Sul se vzdálil bez rozloučení.

Mladá připomínatelka se obrátila k Nesmrtelným a prohlásila váhavě: „Musím vás informovat ještě o něčem."

Všichni přirozeně zpozorněli a na Adamsově čele naskočily okamžitě ustarané vrásky.

„Bytosti, které jsme viděli plout hyper-prostorem na ostrůvcích, tedy byli patrně Filozofové," spustila Caljono Yai.

„Ano," přisvědčil Atlan, „je jich přesně padesát dva."

„Jak jsem už řekla, nestihla jsem je spočítat, ale bylo jich rozhodně víc než třicet. A vypadali jeden jako druhý.“

„Vzešli z vívoku ve stejných podmínkách, proto jsou stejní - ostatně jako Physandové a Chaerodové, které jste viděli v Goeddině litinovém vesmíru...“ vysvětlil vědec

„To jsem neměla na mysli, Mylesi. „Možná mluvím trochu zdlouhavě, ale nejdřív musím sama pochopit, co se stalo. Očekávala jsem, že budou vypadat stejně, neboť každý se ocitl ve stejné situaci na jednom círu slupky. Exploze je neroztrhaly na cucky jako Goeddu a ostatní, musejí tedy být nějakým způsobem výjimeční. A proto mi také přišlo divné, že jeden se od nich přece jen liší.“

Galaktikové se zahleděli nechápavě na mladou kněžku a Arkonidan vyhrkl:

„Cože?“

„Je to tak. Určitě jsem se nespletla. Prohlédla jsem si ho důkladně. A vypadal jako jeden z vás.“ Herreachanka ukázala na Adamse a Kantora. Obličejí některých lidských Nesmrtelných až nezdravě pobledly a Dao-Lin-H'ay se zježila srst na zátylku.

„Ty myslíš... jako že to byl člověk?“ užasl Atlan.

Všichni si okamžitě vzpomněli na ty, kteří zmizeli před časem nebo dokonce před celými desetiletími - na Perryho Rhodana, Reginalda Bulla, Michaela Rhodana, Juliana Tifflora, Alasku Saedelaera. Nemohlo jít v žádném případě o Guckyho ani o lehá Tolota a Ronald Tekener ležel v komatu. Musel to však být jeden ze starých soupeřů, o nikom jiném ani neuvažovali.

A všem bylo jasné, že Caljono Yai svou zprávou vyřkla rozsudek smrti nad jedním z nezáživných.

Proboha, ne, jen ne další oběť, prosím! pomyslel si Atlan.

Milá a Nadja Vandemarovy už položily

životy a bylo sporné, zda se vůbec kdy uzdraví Tek. Společnost Nesmrtelných se ' smrškla na nepočtený hlouček a nyní přišli o dalšího druha. Mohli jen doufat, že ostatní jsou naživu...

„Jak... jak vypadal?“ zachrčel Arkonidan.

„Byl menší než já, ale větší než ty,“ řekla připomínatelka. „Poměrně hubený a kolem krku měl podivnou obruč. Nevím, co to bylo.“

„Neměl přílbu?“

„Myslíš ochrannou přílbu, jakou jste měli na hlavách, když jste letěli ven z Goeddina vesmíru? Tak takovou neměl.“

„Neměl *vůbec žádnou* přílbu?“ vyhrkl Myles Kantor nevěřicně. „Jak potom dýchal?“ •

„To je teď úplně jedno, myslím,“ zavrčela Dao-Lin-H'ay tiše.

„Všimla sis, jaké měl vlasy?“ zeptal se připomínatelky Atlan a ukázal si na hlavu. „Jakou měly barvu?“

„Byly poměrně tmavé. Stejně jako oči. Těch jsem si všimla, protože zvláště svítily.“

Myles Kantor se neovládl a povzdychl si.

„To by mohl být Alasko,“ hlesl Arkonidan. „Popis se na něj hodí spíš než na ostatní nezvěstné.“

„Kdo je to?“ vyzvídala Caljono Yai.

„Alasko Saedelaere je jeden z Nesmrtelných,“ vysvětlila jí Dao-Lin-H'ay. Přičilo se jí mluvit o něm v minulém čase. „Svého času vstoupil společně s Perrym Rhodanem a Reginaldem Bullem do Hříbu a zmizel v něm. Jestli je to on...“

„Ach, to jsem nevěděla. Nebyla jsem přímo u toho. Neměli bychom se pokusit ho znovu hledat?“ nabídla se spontánně mladá kněžka.

„To nemá smysl,“ namítl vědec. „Tam venku neměl nejmenší šanci. A nemáme ani možnost ho z toho dostat. Beztak je už pozdě.“

„Museli jsme podstoupit všechny tyto "oběti, ale nebyly marné," prohlásila Caljono Yai nevzrušeně. Vzápětí se rozloučila s nositeli buněčných aktivátorů a vzdálila se.

„Teď chápu, co tím vy, Pozemšťané, myslíte, když mluvíte o vítězství s trpkou příchutí," řekla Kartaniňanka po chvíli,

I nadále udržovali spojení s GILGAMEŠEM, protože se museli poradit o dalším postupu. Všichni měli svěšené hlavy. Jako kdyby předtím dobře věděli, že nemají jásat předčasně. . '^^^y^.^.' *3st.;1.1^: ^'.

„Kde asi Alaska byl, že ho to zaválo zrovna do líhňového vesmíru?" uvažoval nahlas Myles Kantor. „Co měl společného s Filozofy, že s nimi musel odplout na jakýchsi vorech do hyperprostoru? Tedy pokud to byl skutečně on."

„Zvítězili jsme, ale ještě jsme nevyřešili celou záhadu," řekl Atlan zachmuřeně. „Goedda byla jen část hrozby."

„Doufám, že mě tím nechceš strašit?" ozval se Adams z GILGAMEŠE.

„Mám pro tebe dlouhou, a ne zrovna dobrou zprávu," odpověděl Arkonidan. „Nejdřív ale ve stručnosti. V pozadí je šedá eminence jménem Šabazza, která tahá za nitky.

Proč, to nevíme. Goedda byla pouze jedna ze čtyř kosmických hrozeb, které na nás ta bestie seslala. Další dvě se jmenují Goujiřrez, tvůrce Chaosu z Norrowwonu a Guan a Var, monstra z Louipazu, zatímco čtvrtá hrozba - Jii'Nevver, Snílka z Puydoru, má být teprve probuzena. Jaké jsou mezi nimi souvislosti, nemáme tušení. Jestli nás mohou ohrozit i ostatní, protože jsme zneškodnili Goeddu - to rovněž nevíme."

; „Nesmíme se z toho zbláznit," vmísila se do hovoru Kartaniňanka. „Jistě, došlo k6 ztrátám - možná až příliš velkým. Také Herreachové viděli umírat mnoho svých soukmenovců, na to nesmíme zapomínat! A i když jsme kromě Milý a Nadji Vandemarových možná ještě přišli také o Alasku Saedelaera, jejich oběť nebyla mamá. To řekla Caljono Yai zcela správně." iq

Dao-Lin-H'ay ukázala drápy a pokračo³ vála: „Nesmíme se příliš poddávat smutku. Pořád ještě žijeme a jsme zase *pohromadě*. Musíme vyřešit ještě spoustu tajemek, nicméně jsme vypátrali už ledacos a dosáhli prvního velkého vítězství., Goedda už neexistuje a Galaxie je zachráněna. Těšte se z toho! Není ohrožena naše" bezprostřední budoucnost a nebudou mu- -set umírat miliardy Galaktiků. Mohou se" vrátit k normálnímu životu. -A už nejsme sami."

SVĚT PERRYHO RHODANA

Goeddin konec

Mléčná dráha a její obyvatelé mohou oslavovat: Goedda, snad nejpříšernější monstrum, které kdy sužovalo Galaktiky, už neexistuje. Zmizela jednou provždy v kontinuu, v němž se zahnízдила, aby vyrostla a zabíjela - tedy v hyperprostoru. Na Zemi i na jiných světech postižených Filozofy je znát úspěch bezprostředně poté. Obyvatelé přestali nepřetržitě čmárat kruhy, ze-:

slabuje se v nich uměle vyvolaná touha zemřít... co by kdo chtěl víc?

Podle všeho však se tím vyřešil pouze jeden jediný problém, byť nesmírně významný a ohrožující samu existenci Galaxie. Zbývá totiž spousta nezodpovězených otázek; úkolů, které musí LSP a ostatní galaktické národy ještě vyřešit.

V první řadě se to týká asi dvou set tisíc jednotek tolkandského loďstva rozmístěných v prostoru 47 Tucani; Jsou nadále bojeschopné a připravené zasáhnout. I bez Go-eddy a Filozofů představuje tato nesmírná vojenská moc velice vážnou

hrozbu Galaktikům. Stejně jako předtím i nyní stále funguje skenovací zařízení, i nadále mohou Tolkandové používat mechanismus nazvaný ironicky „hrkavý pohon“, kterému se nelze dostat na kobyliku ani vylepšeným kompenzátozem pětirozměrové indifference. Pokud tolkandské jednotky vezmou ztečí světy přináležející k LSP, čekají Pozemšťany a jejich spojence ještě velmi těžké dny a týdny. V boji proti Goeddě možná zvítězili, ale bitva proti tolkandským invazorům ještě dávno není dobojována...

Ostatně, Tolkandové...

Zneškodněním Goeddy byl narušen umělý a nanejvýš komplexní rozmnožovací cyklus vetřelců do Mléčné dráhy; Tolkandové dřív nebo později zmizí z univerza navždy. Usmrčení Goeddy znamená nutně postupnou kolektivní zkázu všech Tolkandů - pokud ovšem tihle invazoři nemají *inpetto* ještě jiné mocenské prostředky, což nelze s jistotou vyloučit.

Politováníhodné je rovněž úmrtí Alasky Saedelaera. Není ovšem ještě definitivně potvrzeno a skutečnost, že skon tohoto nositele buněčného aktivátoru neprovázela onen „galaktický jev“, který bylo možno pozorovat, když umírala dvojčata Vandemarova, skýtá byt' jen nepatrnou naději. Saedelaere však zmizel v hyperprostoru a tam, jak známo, vládnou jiné zákony než v Einsteinově vesmíru. Kdo chce, může pořád ještě doufat...

Na Zemi a ostatních světech, které sužovali Filozofové, jsou i nadále miliardy jednotlivců, kteří jsou stále do značné míry manipulováni, co se týká jejich myšlení a vnímání. Prošli „školou umírání“; celé týdny si tito Galaktikové kladli - třebaže proti své vůli - existenciální otázky týkající se života a smrti, a i když pominul tento neblahý vliv Filozofů, zanechává prožitá zkušenost na postižených své následky.

Jak známo, byly na naší matičce Zemi na konci 20. století tisíce lidí vyrvány „klinické smrti“ a vráceny do života. Mnozí z nich poté sdělovali velmi zvláštní zkušenosti; psychologové mluví v těchto případech o „prožitku blízké smrti“.

Společný je těmto prožitkům pocit bezbolestnosti a duševního klidu, hovoří se o různých světelných jevech a spoustě dalších věcí. Není divu, že z mnohých lidí s těmito zkušenostmi se posléze stávají věřící; téměř všichni uvádějí, že se už nebojí smrti...

Budou na tom podobně i obětí Filozofů? Dá se očekávat, že mnozí z postižených se zakrátko vrátí k obvyklému způsobu života. Je ale

také dost dobře možné, že miliony z nich se ihned uchýlí od normálního života ke spiritualitě. Pokud by šlo o jednotlivce, dalo by se nad tím mávnout rukou, stane-li se z toho ovšem hromadný jev, může to vyvolat pořádný zmatek v planetárním hospodářství - stačí si jen představit, co by se asi stalo, kdyby miliony Němců náhle chtěly dát přednost klášterní samotě a odloučenosti od světa. —

Ještě horší situace může nastat, když účinky „školy umírání“ povedou k tomu, že bezpočet milionů Galaktiků podlehne letargii. Budou stěží schopni postarat se sami o sebe a stanou se z nich sociální případy.

Teprve budoucnost ukáže, k jaké z možnosti bude směřovat vývoj - a jak se s tímto vývojem vyrovnají Galaktikové. Zdá se, že tento problém lze už zpola rozpoznat - a vyřešit.

Slovo „amok“ pochází z malajštiny; sebevražda je v této kultuře silně tabuizovaná. Amoku podléhá ten, kdo si zaviní vlastní smrt tím, že bije a popichuje druhé tak dlouho, dokud ho někdo konečně neusmrtí. Nikdo momentálně neví, jak přijali Tolkandové zprávu o Goeddině konci - a ani netuší, jaké následky to bude mít. Pokud se invazori dostanou do stavu zuřivosti, který lze charakterizovat větou „Když to musí být, vezmu s sebou na onen svět co nejvíc nepřátel!“, pak dělají Galaktikové jen dobře, když zatím odkládají oslavy vítězství na neurčito.

Navíc je tu ještě záhadná Šabazza, jejíž potenciál určitě zahrnuje spoustu dalších hrůz, než byla „pouhá“ Goedda...